Luzsénszky Alfonz Talmudfordítása, tizenhetedik kiadás 1922-ből

# תלמוד

**A Talmud tekintélye.**

A "Talmud" szó annyit jelent mint: a tan, die Lehre. Nemcsak hittani, hanem erkölcstani és jogi szabályokat is tartalmaz, Talmud s így a zsidóság törvénykönyvének és a zsidó teológia kompendiumának tekinthető. Kétféle Talmudot használ a zsidóság: a "jeruzsálemit és a babilonit. A babiloni Talmudhoz tartoznak alkalmazkodni mindazok a zsidók, akik idegen népek (gojim) között élnek. s ezért ez a Talmud az elterjedtebb. A Talmud keletkezését a talmudisták az ősrégi időkre szeretnék visszavinni, azonban ma már megállapított igazság az, hogy Krisztus után 150-ben vagy 189-ben kezdte összefoglalni Jehuda (Júdás) rabbi az ő bölcseik mondásait "Misnah" cím alatt, ami a zsidóság második törvénykönyve lett. A Misnah az V. század vége felé igen sok kommentárral bővült. Ez a Ghemara. A Misnahban megkülönböztetik a törvényformákat (Halacha) és a világiasabb vonatkozású erkölcsi szabályokat Haggada). Ezekből áll a Talmud.
A Talmud egyes példányainak lemásolásánál az írástudók (soferim) mindig ügyeltek arra, hogy az egyes oldalak betűszerinti másai legyenek egymásnak. Ezért valamennyi példánynak például az 1. lapján ugyanazokat a szavakat találjuk s mindenik példánynál ugyanazon szónál szakad meg az 1. lap és folytatódik, illetőleg kezdődik a 2. lap. Ezt a szabályt vaskövetkezetességgel megőrizték a nyomatott példányoknál is, tehát egy bizonyos mondatot minden példányban ugyanazon számú lapon találunk. Megjegyezzük azonban, hogy némely nagyon vaskos mondat az újabban nyomtatott Talmudokból ki van hagyva, azonban a rabbiképzők példányaiban benne vannak. A lapok kéthasábosak (a, b). Fölemlítjük itt,

hogy a héberben az Aleph, He, Lamed, Mem. Tau betűket elnyújtottan is lehet írni (litterae dila-tebiles) s így a másoló teleírhatja velük a véletlenül üresen maradó félsorokat. A héber betűnek is lévén számos jelentése, ebből a legkülönfélébb dolgokat kombinálták a talmudisták s ebből lett a Kabala.
Minthogy a Talmud a rabbiképzők tananyaga, a zsidó hitoktatás szellemének irányítója, a zsidó erkölcstan zsinórmértéke, az igazi zsidó életmód tükre, normája és a legfőbb zsidó irányelvek lexikona: érthető az az általános érdeklődés, mely az évszázadokon át ismeretlen Talmud szövege iránt napjainkban fokozottabb mértékben nyilvánult meg.
A Talmud a zsidók előtt még a Bibliánál is nagyobb tekintéllyel bír. "Ha valaki az Írással foglalkozik, az valami, de nem különös dolog; ha a Misnahval, ez valami és meg is kapja érte az ember a jutalmát; ha azonban a Ghemarával foglalkozik, ennél nincsen jelentékenyebb dolog." (Baba mezia 33 b.) "Ha az ember a Talmud tételeitől a Bibliához tér vissza, akkor már nincs szerencséje." (Hagiga 10 b.) "Szigorúbb (kötelesség) az írástudók szavainál maradni, mint a Törvénynél." (Sanhedrin 88 b.) Bechai rabbi mondja: "Aki a Bibliát meg a Misnah-t tartja a kezében, de a Talmudot nem, azzal az ember ne érintkezzék." (Kad. hakk, 77c.) Simeon ben Lakiz mondja, hogy a Sínai-hegyen átadott kőtáblák a tízparancsolat, a "tanítás" a Tórát, a parancs (Mózes II. 24.) a Misnah-t jelenti, "hogy megtanuljátok": ez pedig a Ghemarát. "Ebből következik, hogy mindezek már Mózesnek a Sinai-hegyen átadattak" (Berachoth 5a.) azért, hogy "ha az izraeliták a világ népeit leigázzák, különbség legyen az izraeliták és az istentelen népek között" (Rab. p. 47. ad Schem 131.) "Tudd meg, hogy a rabbik szavai "kedvesebbek a próféták szavainál." (Kapht. uph. 121.) "A rabbik szavai az élő Isten szavai.". (Bechai ad Pent. p. 44. f. 201. c. 4.) "Hogyha a rabbi azt mondja neked, hogy a jobb kezed a, bal és a bal- kezed a jobb, akkor sem szabad eltérned az ő szavaitól." (Rasi ad Deut. 17.11. Rab. Lépmann Niz p. 176.) Maimonides mondja: "A rabbik félelme az Isten félelme." (Jad. ch. I. tr. Talm. Tor. 5. 1.) "A rabbik közönséges beszédét is az egész

törvényhez hasonlóan kell tisztelni." (Mid. misle f 1., Velence 1546.)

"A Talmud már a világ teremtése előtt megvolt." (Lefarieh 69 d., Mikrae kades 42a.) "Ábrahám a veséjén keresztül szívta be a Talmudot." (Rabbot Beresith rabba, Parasa 95., 87a.) "A csecsemő már az anyja méhében tanulmányozza a Talmudot." (Jalkut Simoni 10 d., 38., Nismat Adam 28a, 6.) Menachem rabbi szerint Káin és Ábel a Talmudnak az alsóruhára (zizith) vonatkozó értelmezése fölött vesztek össze. (Parasa Beresith 33.) Aki Misnah és Ghemara nélkül olvassa a Bibliát, hasonló ahhoz, akinek nincs Istene." (Saare zedek 9., Bab. Bachmann, Rabbith Parasa 47., 131b.)

"Ha két írástudó beszélget egymással a Halacha-ról, akkor a Szent az ő hangjukra figyelmez." (Sabbath 63a.) Vagyis még a menny is respektálja (a zsidók szerint) a Talmudot.

Mi a Talmudból csak azokat a passzusokat fordítottuk le, amelyek a keresztényeket érdeklik. A többi hosszú lére eresztett vitatkozás, szőrszálhasogatás, üres hülyeség. Kár volna rájuk a papíros.

Ebben az új kiadásban a Talmud mondásait, tanításait, tárgy szerint csoportosítottuk, hogy mindenki könnyen tudja idézni.

A fordítás szó szerint hűséges, amit már sokszor bebizonyítottunk s bebizonyítjuk most is bárkinek. Ezért ne üljön fel senki a zsidó lapok hazugságainak, amelyek teleüvöltötték a világot azzal az ostoba állítással, hogy mi hamisan fordítjuk az ő "szent" könyvüket! Csak a halhatatlan Rohling szavaira gondoljunk ilyenkor, aki ezt írta: ,,Ha e fajzat, amely a sátántól született és ahhoz is tér vissza, ordítozni kezd és lármát csap, hogy őt rágalmazzák, ne higgy neki, kedves olvasó! Régi tulajdonsága ez már neki, hogy ha valaki Júda sebeit leleplezni meri, bőszült haraggal tördeli kezeit és türelmetlenség, gyűlölet, ártatlan emberek gyanúsítása fölött jajveszékel." De amikor a Talmud elvei alapján destruálták, aláásták hazánk integritását, erkölcsét, gazdasági életét és teszik ezt még ma is: akkor nekünk nem szabad egy szót sem szólni ellenük.

**ELSŐ RÉSZ.**
**Mik a nemzsidók a Talmud szerint.**

"Ha egy nemzsidó egy zsidót megüt, halált érdemel, - mondja a Talmud. - Ha valaki egy izraelitát arcul üt, akkor ez éppen olyan bűn, mintha az isteni Fölséget ütné arcul. Ha egy nemzsidó a szombatot ünnepli, méltó a halálra, mert a nemzsidóknak sem éjjel, sem nappal nem szabad pihenniük. Ha egy nemzsidó a törvénykönyveket (Tóra) tanulmányozza, méltó a halálra, mert a törvény Mózesnek és utódainak adatott." (Sanhedrin 37a. és 68b. lap.) "Minden nemzetek, amelyek a földön élnek, csakis az izraeliták kedvéért áldatnak meg, még azok a hajók is, amelyek Franciaországból Spanyolországba vitorláznak, az izraelitákért áldatnak meg." (Jebamoth 63a.) Bechai rabbi szerint az izraeliták nélkül se napfény, sem eső nem lenne (ad. Pent. 34. 153c.). "Valamint előbbvalók az emberek az állatoknál, úgy a zsidók a föld többi népeinél." (Zeror hamar l0lb.) "Az idegennek magva, aki nem. zsidó, barommag." (Jebamoth 94b. Tosephot.) Idegen az, aki nincs körülmetélve és idegen vagy pogány mindegy. (Berachoth 47b. Gittin 70a., Abodá zara 26b., Tos.) "Egyszer Eabba ben Abuha Illés prófétát a nem-zsidók temetőjében találta. Ekkor megkérdezte őt, hogy egy adósnak lehet-e fizetési meghagyást küldeni. Majd pedig így szólt hozzá: Hisz a mester pap, hogyan időzhet tehát egy temetőben? Az pedig így felelt: A mester nem tanulta a tisztasági törvényeket, mert Simon rabbi azt mondja: A nemzsidók sírjai tisztátalanok, mert írva vagyon: Ti pedig, nyájaim, az én legelőm nyájai, emberek! vagytok. (Ezekiel 34., 31.) A világ népei azonban nem neveztetnek embereknek, hanem állatoknak. (Baba mezia 114b.) Az idegenek (nochrim) nem neveztetnek ember (Ádám) névvel." (Jebamoth 60.)' "Egy meztelen idegen (gój) előtt nem szabad imádkozni, mert ezekre vonatkozik Ezekiel 23. fejezetének 20. verse: Az ő testük, mint a szamarak teste." (Berachoth 25b.)" Az idegeneket kutyáknak is nevezi a Talmud: "Érettetek, nem pedig a nemzsidókért,

érettetek és nem a kutyákért vannak az ünnepnapok." (Megillah 7b. Ugyanez áll a Jom-Tob 21b. lapján.) "A nemzsidók asztali társasága rendesen az istentelenségnek való." (Bérachoth 53a.) A gójok házai pedig állatok házai. (Leb tob. 46a.) A nagy Menachem mondja: "Ti izraeliták, emberek vagytok, de a többi népek nem emberek, mert ezeknek lelkei a tisztátalan szellemtől származnak, Izraeléi pedig Isten szent Lelkéből." (Sira 14a. par. 1.) Abarbanel is azt mondja, hogy egy idegen asszony, aki nem Izrael leánya, az barom. (Matk. h. in p. tavo.) "A Sinai név gyűlöletet jelent, mert a Sínai-hegyen a gyűlölet szállott le a föld népeire." (Sabbath 89a.) Ezért "minden népekre nézve áll ez: ne tégy nekik szívességet." Jebamoth 123a., posk. Tos. 23.) Mert "tilos olyan emberen könyörülni, aki esztelen". (Sanhedrin 68a.) Gerson rabbi is ezt mondja: "Nem illik a becsületeshez könyörülni a gonoszakon. (Ad. I. reg. 18., 14.) Abarbanel pedig így szól: "Nem helyes az, ha valaki ellenségei iránt irgalmasságot gyakorol." (Mark. ham. 77d.) Sőt az igazaknak meg is szabad őket csalni, mert írva vagyon:
"A. tisztával szemben tiszta leszel és a fonákokkal fonák." (Megillah I3b.) Eliezer rabbi pedig fennen hirdeti: "Amint a szerecsen különbözik minden teremtménytől, úgy különbözik Izrael a föld minden népétől az ő cselekedetei (!) által." (Pirke 53.) "Az ember ne menjen idegennek (nochri) házába annak ünnepén s ne üdvözölje őt. Ha az utcán találkozik vele, halkan köszöntse és peckes fejtartással. Az ember ne kettőzze meg az idegennek szóló köszöntést, mert ez fejedelemnek szokás. Chisda rabbi megelőzte az idegen köszönését, Kahana rabbi pedig így köszönt az idegennek: "Béke az Úrnak" (tudniillik az enyémnek. Gittín 62a.) A színlelés - mondja Bechai rabbi - meg. van engedve olyan formán, hogy az ember (azaz zsidó) udvariasnak mutassa magát az istentelenekkel szemben, megtisztelje és szeretetéről(!) biztosítsa őket; minden meg van engedve, mikor az ember megszorul és fél (különben bűn), mert a Talmud azt tanítja, hogy szabad e világon az istentelenek előtt színlelni." (Kad. hak. 30a.) "Jehuda rabbi (valamint. mások is)

mondják, hogy szabad az istenteleneknek ezen a világon hízelegni." (Sota 41b.) "A világ népeinek minden jótékonysága és szeretetműve bűn, mert azok azért tesznek jót, hogy valami nagyságot érjenek el." Baba bathra l0b.) Ez ugyanazon a lapon négyszer is mondatik. A következő lapon pedig egy szolgálattevő angyal mondja, hogy, ha valaki egyet megment a zsidók közül, ez annyit ér, mint ha az egész világot megmentette volna. Ezért tépték szét egy Benjámin nevű zsidónak az ítéletét az égben és adtak neki még 22 évet. (A Talmud szerint tehát Isten nem látja a föltételes jövőt, futura conditionata.) A Talmud szerint mindaz, aki körülmetélve nincsen, pogány, istentelen, gonosztevő. "Nagy dolog a körülmetélés, mert ha az nem lenne, akkor az Úr nem teremtette volna a világot... akkor az ég és föld nem tudna fennállani." (Nedarim 31b.) A zsidó tehát jót tehet az istentelenekkel, meglátogathatja betegeiket, eltemetheti halottaikat, de csak a béke kedvéért, hogy őt ne bántsák. (Gittin 61a.)
Jesia rabbi mondja: "A világ csak az izraeliták végett teremtetett: ők a gyümölcs, a többi nép csak üres csésze. Következőleg mondhatjuk, hogy az izraelitákon kívül nincs más nép, azok csak üres csészék." (Sene luchoth hebberith 145c.) Aharon pedig ezt mondja: "Amint a világ a négy égtáj nélkül nem állhatna, éppúgy zsidók nélkül sem állhatna fenn." (Matteh Aharon 19b.) A Talmud is így szól a Taanith 3a. lapján: ,,Amint a világ nem tudna fennállani szelek nélkül. éppúgy nem tudna fennállani az izraeliták nélkül." A "Medras Tillim" (Velence, 1546.), amiből az "Egyenlőség" már sokat citálgatott, szintén ezt állítja: "Miként a világ árpa nélkül meg nem lehetne, épp úgy nem lehetne meg zsidók nélkül sem." (4d.) Simeon (Jalkut Simoni 47a, b), valamint a Medras Tillim (47a.) ugyanezt állítja: "Ha izraeliták nem lennének, akkor áldás sem lenne a világon, a csillagok sem jönnének fel, sem eső nem esne." Saniga: "Isten csak azért szórta szét az izraelitákat az egész világra, hogy a népekre áldást és szerencsét (!) hozzanak." (Mikráe hakkodes 109a) Seba Ábrahám:
"Az az előnyük a zsidóknak minden más nép fölött,

hogy a világ minden más nemzete között alig van egy ember, akik kiváló okossággal és. bölcsességgel lenne megáldva, míg a zsidók a legokosabb és legbölcsebb emberek." (Zeror hammor 131 b.) "A világ csak az. izraeliták végett teremtetett; midőn az izraelitáknak törvény adatott, akkor ők ezáltal minden tökéletességet megkaptak, amit a világ népei nélkülöznek." (Ü. o. Barasa Bammidbar 106.) Bar Rachmani: "Az izraeliták imái oly végtelenül kedvesek Isten előtt, oly jó illatúak és becsesek, hogy tüstént az erre rendelt Sandalfon angyal veszi át őket ós koszorúba fonva az Úr fejére helyezi." (Semoth rabba 113a.) Seftel Horoviz: "Minden egyes izraelitának lelke nagyobb értékkel bír Isten szemében, mint bármely nép valamennyi lelke." (Sefa tal: Előszó.) Abarbanel: "Csakis az izraeliták jelentenek valamit ezen a világon: ezért a búzához, a többi nép pedig a pelyvához hasonló." (Isaiae,5., 16. fölötti értekezés 63. lap.) Meir ben Gabbai: "Ő (t. i. az Úr) rokonságban van velünk, következőleg mi is rokonai vagyunk, mert a 148. zsoltár "hozzája közelálló népnek" nevez; így tehát az angyalokkal is rokonságban vagyunk." (Abodath hakkodes, Parasa Chelek chaji-chud 5. f., 11b.) A Sabbath (67a. és 128a.) szerint minden izraelita fia a Királynak. Ugyanezt találjuk a Sabbath llc. lapján és a Baba mezia 113b). lapján. Mi ellenben szolgák vagyunk, miként a "Leenenu aseku" kezdetű ima mondja. Simeon azt mondja, hogy az Úr őszinte örömmel ítéli el a világ népeit, de szomorú, mikor egy izraelitát ítél el. (Jalkut Símoni 308b. lap.) A Medras Tillim a 101. lapon azt mondja, hogy a világ népeit éjjel ítéli az Úr, mert azok elalusznak az ő bűneikben, az- izraelitákat ellenben nappal, mert ők tanulmányozzák a törvényt Bar Rachmani pedig azt mondja, hogy az izraelitákat fölállva ítéli az Úr s gyorsan vezeti a vizsgálatot, a világ népeit ellenben ülve, igen pontosan és hosszadalmasan. (Beresith rabba 74. 1. lap, Pa-rasa 82.)

"Onkelos bar Kalonikos, Titus unokaöccse át akart térni a zsidó hitre. Megidézte tehát (nekromantia, vagyis szellemidézés útján) Titust és ezt kérdé tőle: Kinek van becsülete a másvilágon? - Az izraelitáknak

- felelé az. - Csatlakozzék tehát az ember hozzájuk? - kérdé ismét. - Sok az ő parancsuk - felelé a szellem - s te nem bírod azokat megtartani... Majd ismét kérdezte a szellemet: Mi által bűnhődöl te? - Azáltal, amit magamnak szereztem: mindennap összegyűjtik hamvaikat, megítélnek, elégetnek s - a hamut szétszórják a hét tengerbe. - Azután Onkelos megidézte Bálaám prótétát és őt is megkérdezte: Kinek van becsülete a másvilágon?-Az izraelitáknak- felelé Bálaam.
Csatlakozzék az ember hozzájuk? - "Ne keresd békéjüket és az ő javukat mindennap." - Mivel vagy te büntetve? - Forró emberi maggal. - Azután megidézte Jézus szellemét és kérdé: "Kinek van becsülete a másvilágon? - Az izraelitáknak - felelé. - Csatlakozzék az ember hozzájuk? -Keresd javukat és ne tégy nekik rosszat. Mindaz, aki hozzájuk nyúl, olyat tesz, mintha a szeme golyójához nyúlna. - Mivel vagy te büntetve? - kérdé Onkelos. Az pedig felelé: Forró ganéjjal; mert írva vagyon: Mindaz, aki a bölcsek szavait gúnyolja, (forró) ganéjjal büntettetik. - Jer és lásd, mekkora különbség van egy lázadó és egy pogány próféta (Bálaám) között! (Gittín 56b. lap.)
"A világ népei megszégyenülnek, az izraeliták pedig örvendeni fognak." (Baba mezia 33b.)
Sila rabbi megkorbácsolt egy embert, aki egy nemzsidó nővel hált. Ez elment és bepanaszolta őt a királynál. A király így szólt: "Miért korbácsoltad meg őt? - Azért, mert egy nőstény szamárral hált. - Van rá tanúd? - Van. - Erre megjelent Elijahu (Illés) próféta emberi alakban és bizonyságot tőn. Amint Illés eltávozott, egy férfi így szólt: Az irgalmas Úr egy hazugnak csodát tesz! - Sila rabbi erre így felelt: Te gonosz! Hát ők nem szamaraknak neveztetnek? Hiszen ez áll Ezekielnél (23, 10.). Az ő testük, mint a szamarak teste! - S egy bottal leütvén őt, megölte." (Berachoth 58a.)
"Aki a nemzsidók sírjait látja, annak ezt kell mondania: Igen megszégyenül a ti anyátok és porig aláztatik, aki titeket szült. (Jerem. 50, 12.) Ugyanezt kell mondani, ha valaki a nemzsidók seregeit látja." (ugyanott.)
A Rabbath 9. fejezetében háromszor is elmondatik,

hogy a nemzsidó nő és férfi (goj, goja), továbbá a 'bálványok és ezek tartozékai tisztátalanok.
"A kárhozat szabványait (az evangéliumokat) és a sadduceusok írásait a tűzből nem kell megmenteni, hanem hagyja az ember ott, ahol vannak, elégni. Ima Saloménak, Eliézer rabbi feleségének és Gamliel rabbi nőtestvérének szomszédjában egy bölcsész lakott, "akit ők egy örökségi ügyben megkérdezvén, azt az ítéletet kapták tőle, hogy ama naptól fogva, amelyen ti az országtokból kiűzettetek, a Mózes törvénye megszűnt és más törvény (az evangélium) adatott. Másnap Gamliel rabbi egy lybiai szamarat vezetett a bölcsészhez és mondá: Én láttam annak a könyvnek egyik hitételét, amely azt mondja: Nem jöttem a Mózes törvényét felbontani, hanem beteljesíteni. Azután hozzátevé Gamliel: Eljött a szamár és felrúgta a gyertyatartót! (Sabbath 116a.)
Izrael ellenségei a testükön lesznek megbüntetve. A test melyik részén? A fejükön, ahol nem viseltek tefillint. (Ros-hasanah 17a.) Izrael népe biztosítva van a felől, hogy Illés próféta sem péntek este, sem nagy ünnep előestéjén nem fog eljönni. A Messiás azonban ilyenkor fog eljönni, mert amikor a Messiás eljön, minden nép rabszolgája lesz az izraelitáknak. (Erubin 4Sb.) Ugyanez áll a Pesachim 68a. lapján.
A nemzsidóknak udvara baromfiistállónak tekintendő. (Ugyanott 61b., 62a.) A nemzsidók lakásai nem tekintendők lakásoknak. (u. o. 75a.)
"Aethiopia" alatt (a 67. zsoltárban) a gonosz kormányok értendők a Talmud szerint; a "nádas vadai" alatt pedig az a "vadállat", amely minden cselekedetét náddal, vagyis az izraeliták üldözésével hajtja végre. Ezt a "vadállatot" kell tehát megfenyíteni. Ki ez a "vadállat?" Róma, amelynek 365 bástyája van s minden bástyának 365 része és annyi vagyona(!), hogy az egész világot táplálhatná. Izmael rabbi kérdé: Kinek van mindez szánva? Neked, a te társaidnak és a te társaságodnak, mert írva vagyon (Izaias 23, 18.): "Az ő kereskedése és árui az Úrnak lesznek szentelve". (Pesachim U8a.)
Aki a zsidókat megszámlálja, bűnt követ el. Tehát Augusztus császár is vétkezett, amikor a népet összeiratta. (Jósua U. o. 2b.)

A Taanith l0a. lapján olvassuk ezeket: "Először Izrael földje teremtetett s csak utoljára lett a világ. Izrael földjét maga a Szent itatja, az egész világot pedig egy követe. Izrael földje esővizet iszik, az egész világ pedig csak a maradékot. Először Izrael földje iszik és csak azután az egész világ, éppúgy, mint mikor egy ember sajtot készít s kiveszi bolőle az élvezhető részt, a használhatatlant pedig otthagyja".
ugyanott a 11a. lapon ez áll: "Ha valaki szükség idején elpártol az izraelitáktól, akkor jön két szolgálattevő angyal, akik az embert kísérik s a fejére teszik kezeiket, hogy soha ne lássa a nép örömét".
A 19b. lapon pedig ezt olvassuk: "Ama naptól fogva, amelyen a templom leromboltatott, az eső az egész világon redukáltatott".
A Megillah (Eszter könyvéről szóló Talmud traktátus) 28a. lapján ezt olvassuk; "Abahu és Minjamin rabbiktól azt kívánta valaki, hogy eszközöljék ki neki az Úrtól, hogy olyan jó dolga legyen, hogy soha ne lásson egy nemzsidót; a másik meg azt kívánta, hogy neki olyan jó dolga legyen, hogy soha ne barátkozzék egy nemzsidóval." A 29a. lapon pedig ez áll: "Jöjj és lásd, milyen kevesek az Izraeliták a Szent előtt; mikor Edomba (a római birodalomba) száműzettek, az Istenség velük ment s a Szent egykor velük fog a száműzetésből visszatérni."
A Moed-Katan (Félünnep) 27a. lapján olvassuk:
"A pokol tüzének nincs hatalma. a bölcsek (rabbik) tanítványai fölött; mert, ha mar annak sem árt a tűz, aki szalamandra vérével keni magát, még kevésbé lehet hatalma a tűznek a bölcsek tanítványai fölött, akiknek teste csupa tűzből áll . . . A pokol tüzének nincs hatalma a vétkes (elpártolt, kikeresztelkedett) izraeliták fölött sem."
A Talmudnak a házassági szerződésekről szóló Kethuboth című részében a 110b. lapon ezt olvassuk:

"Az ember (izraelita) mindig Izrael földjén lakjék, még akkor is, ha ott a város lakóinak többsége idegen (nochrim, nemzsidó) s ne lakjék külföldi még akkor sem, ha ott a lakosság többsége zsidó. Mert mindaz, aki Izrael földjén lakik, hasonló ahhoz, akinek nincs Istene. Aki Izrael földjén lakik, bűn

nélkül van. Aki csak négy rőfnyit jár Izrael földjén, biztos lehet abban, hogy az örök életnek gyermeke. A külföldön meghalt igazak pedig addig gurulnak a földben, míg Izrael országába jutnak s ott új életre ébrednek." Abaji rabbi szerint pedig csatornák fognak készíttetni a földben az igazak számára, hogy gurulás közben meg ne üssék magukat.
A válásokról szóló Gittín fejezet 56b. lapján olvassuk, hogy valamint a gazellának lenyúzott bőrét nem lehet megint ráhúzni: épp úgy Izrael földje is, mikor a zsidók ott laknak, tágas; akkor pedig, mikor nem laknak ott, összehúzódik.
A Sanhedin 43a. lapján olvassuk: Húsvét előestéjén feszíttetett föl Jesu. Negyven nappal előbb kikiáltotta a herold: Meg kell köveztetni, mert varázslást űzött, Izraelt csábította és elámította; aki az ő védelmére valamit mondani tud, az jöjjön és mondja el. Mivel azonban semmi sem hozatott föl az ő védelmére, hát fölfeszítették húsvét előestéjén. Ula rabbi megjegyzi: Hát azt hiszed, hogy egyáltalán kellett valamit az ő védelmére keresni, hiszen, ő egy csábító volt, akiről az irgalmas Isten azt mondja:
Ne kegyelmezz meg neki és ne titkold bűnét." (Deut 13, 8.) - A rabbik azt tanítják, hogy öt tanítványa volt Jesunak: Matmaj, Nakaj, Nezer, Buni és Thoda. - A 103b. lapon pedig az mondatik, hogy a názáreti Jesu nyilvánosan leégette az életét, azaz elfajult és a törvényt megvetette. A 107b. lapon ezt találjuk: Mikor Janaeus király a tudósokat megölette, Jehosu, a rabbi és Jesu Egyiptomba, Alexandriába menekültek. Mikor a béke helyreállott, Simon ben Satah (aki a király sógora volt) hozzájuk küldött, ezt üzenvén: Tőlem, Jeruzsálemtől, a szent városból, hozzád, Alexandriába, Egyiptomba. Nővérem, férjem benned időznek s én itt ülök elhagyatva. Erre Jehosua fölkészült és hazatért. Midőn egy fogadóban nagy tisztelettel fogadták, így szólt: Milyen derék, szép ez a fogadósnő. - Erre Jesu így szólt.: A szemei homályosak. - Gonosz! - felelé Jehosua - Ez a te mesterséged! - Aztán 400 harsonást hozatott és kiközösítette őt. Később megint előjött és kérte Jehosuát, hogy fogadja vissza, de az figyelembe se vette. Egy napon akkor jött hozzá, amikor a Semát.

olvasta Jehosua és most már föl akarta venni és a kezével intett, néki, amit Jesu félreértett, azt gondolta, hogy megint elkergeti. Elment tehát és fölállított egy nagy téglát és azt imádta. Erre Jehosua így szólt neki: Tarts bűnbánatot! Ez pedig felelé: Te tőled tanultam, hogy ha valaki bűnt követ el és a népet bűnre csábítja, azt nem. szabad engedni, hogy bűnbánatot tartson. Jesu tehát varázslást űzött és Izraelt bűnre csábította és lázította".
Fölemlítjük még itt, hogy a régi Talmud (Aboda Z. 2a, 6a és 7b) a bálványimádók ünnepeihez sorozza a hét első napját, a "Nazareus napját", azaz a keresztények vasárnapját; a "Nazareust" pedig (u. o. 50b.) az "asztalos fiának" csúfolja, amely névvel Krisztus Urunkat a zsidók földi. életében illették.
Maga a Jézus névnek Jesura való torzítása annyit jelent, hogy "legyen kiirtva neve és emléke". Midőn pedig a Talmud Krisztust bálványnak és ál-istennek nevezi (u. o. 27b.), ezzel egyszersmind kimondja azt, hogy a keresztényeket bálványozóknak, hamis Istent imádóknak tekinti. Mert, ha a názáreti Jézus a Talmud szerint nem volt Isten, hanem csak egyszerű teremtmény: következőleg a keresztények nem is lehetnek a zsidó szemében mások, mint pogányok és bálványimádók. Lehetetlen ugyanis valamely vallást, amely egy teremtményt isteni tiszteletben részesít, bálványozónak, pogánynak nem nevezni. Ebből kifolyólag azután természetesen a zsidók a keresztényekre is alkalmazzák mindazokat az elveket és utasításokat, amelyeket a Talmud a pogányokkal szemben előír. (Ezeket később adjuk elő.) Azzal pedig, hogy magát Krisztust is a Talmud bűbájosnak és bálványozónak mondja (Sanhedrin 107b), a keresztényeket kétszeresen bálványozóként tünteti föl és midőn Krisztust bolondnak káromolja (u. o.), arra a bánásmódra emlékeztet, amelyben az Úr Heródes által részesült (Luk. 23., II.), aminthogy a "bűbájos" címet is megkapta a zsidóktól, akik azzal rágalmazták, hogy ördöge van. Mikor pedig a Talmud (u. o. 105a.) Krisztust istentelennek nevezi, ezzel egyszersmind azt állítja, hogy a keresztények, mint az istentelennek követői, nem kevésbé istentelenek.
Az idegen kultuszról szóló Aboda Zara traktátus

(14b.) a keresztény istentiszteletről, papokról (rási), gyertyákról és kelyhekről szólva, mindezt bálványozásnak nevezi s a 26b. lapon világosan kimondja, hogy minden nép (gojim) kivétel nélkül bálványozó. A későbbi rabbik sem gondolkoznak különben. Rasi rabbi, az Aboda zara 6b. lapját magyarázva, azt mondja, hogy Nazareus mindaz, aki elfogadta tanait azon embernek, aki övéi számara a hét első napját (a vasárnapot) jelölte ki ünnepül. Majmonidesz, akit a zsidók "Sas" névvel tisztelnek (Ad Abodai mis. 3b., 78c.) így ír: "A keresztények, akik Krisztus után tévelyegnek, ámbár eltérnek tanaikban egymástól, egytől-egyig bálványozók és a Talmud nyilatkozata szerint úgy kell velük bánni mint a bálványimádókkal." Másutt (Jad. ch. hich. 9d. Velence, 1550.) ugyanő így szól: "Az edomiták bálványozók; náluk a hét első napja szent nap". A híres Kunechi is azt írja, hogy a "keresztények "bálvány-imádók, mert leborulnak a kereszt előtt". (Ad. Jes. 2., 18., 20.)
A Talmud továbbá Krisztust hitehagyott zsidónak nevezi. (Gittin 57a.) A "Sas" tehát így ír rólunk az említett velencei kiadásban (Aboda Z. 10.): "Meg van az parancsolva, hogy Izrael árulóit és az eretnekeket (minim), mint a názáreti Jézust és követőit saját kezűleg megöljük és a kárhozat örvényébe döntsük". A názáreti Jézus tana a Talmud szerint (Aboda z. 17a.) eretnek-tan; az evangéliumok (Sabb. 116a.) eretnek-könyvek; Jakab apostol (Aboda z. 27b.) eretnek. Abarbanel, egyik fő talmudtudós, szintén eretnekeknek nevezi a keresztényeket, mert azt hiszik, hogy az Isten testből és vérből áll. (Mark. hammis. 1l0c.) Már pedig, aki azt mondja, hogy az Isten testet öltött, az a "Sas" szerint is eretnek. (Hagg. Maim. Meir: Hilch. Tesehufa 3.) A régi Nizzachon pedig ezt írja (4., 7.): "Az eretnekek azt mondják, hogy Mózes ama szavai, (Num. 17., 8), amelyek a charjára (ganéj), vagyis Máriára vonatkoznak, aki szűz maradt volna, miután Jézust a világra szülte: azoknak zápuljon meg az eszük." Ugyanez a könyv a 70. lapon Jeremiás 31. fej., 31. versére azt a megjegyzést teszi: "Azt állítják az eretnekek, hogy a próféta itt Krisztusról jövendölt,

aki a körülmetélés helyett a gyalázatos keresztséget és a szombat helyett a hét első napját rendelte nekik". Lippmann rabbi Nvizachon-ja (76.) ezt mondja: "Az eretnekek harmadik faja azt tanítja, hogy Isten testtel és alakkal bír". Ezért mondja- egy zsidó törvénykönyv (Arba Tur. Jore. heah. 4, 158., 35d. és chosit. ham. 138 a. b.) hogy, ha egy zsidónak hatalmában áll, kötelessége az eretneket nyilvánosan megöletni, ha pedig nem áll hatalmában, akkor ürügyek alatt is szabad legyilkolni. Ugyanígy oktat a Talmud. (Aboda z. 4b. Tosephot.) Minthogy pedig a Talmud elvei szerint a keresztények istentelenek, könnyen érthető az, hogy, amikor a Talmud a legundokabb bűnökről, gyilkosságról, fajtalanságról, paederasztiáról, bestialitásról beszél, mindezt általánosságban a keresztényeknek veti a szemére." (V. ö. Aboda z. 25b. 26a, továbbá la, 14b, 21a, 87b, valamint Rasi és mások.)

De térjünk vissza ismét a Talmud olvasásához. Az Aboda zara (idegen kultusz) 2a.lapján olvassuk: "Egykor az Úr egy törvénytekercset tesz az ölébe és így szól: "Aki ezzel foglalkozott, jöjjön és vegye el jutalmát. Akkor minden világi népek vegyest fognak gyülekezni, az Úr azonban mondja nekik: Ne gyertek összekeveredve elém! . . . Azután először a Római Birodalom fog odalépni, . . . a. vétkekkel terhelt Róma, amelynek hatalma az egész világ fölött uralkodik. Az Úr így fog nekik felelni: Ti, világ bolondjai, ti utakat építettetek, hogy k...kat ültessetek oda, fürdőket csináltattatok, hogy élvezeteket szerezzetek magatoknak. Azután szomorú lélekkel fognak távozni." A 4a. lapon azt mondja ez a könyv, hogy az Úr csak akkor haragos, bosszúálló, mikor a világ népeit ítéli, de az izraelitákkal szemben haragot nem érez.

A Sanhedrin 56a. lapján több ízben Noachidáknak (Noé maradékainak) neveztetnek a nemzsidók s az 57b. lapon már az mondatik, hogy egy ilyen Noachidának kivégeztetéséhez elég egy bíró és egy tanú és nem szükséges előzetes figyelmeztetés sem. (Éppen így ítélkeztek a bolseviki "bírák" is keresztény burzsujok fölött.)

Az Aboda zara 13a. lapján azt tanítják, hogy az

embernek (t; i. a zsidónak) szabad a nemzsidók vásárjaira elmenni és barmot, rabszolgát, szolgálót vagy szőlőt venni, mert így megmenti azokat az ember az ő kezükből." A 20a. lapon azt tanítja Jehuda rabbi, hogy az embernek nem szabad azt mondani: Milyen szép ez a nemzsidó nő (goja). Mikor pl. Akiba rabbi meglátta Rufus feleségét, köpködött, röhögött és sírt.
A 71b. lapon azt mondja Chija rabbi, hogy egy nemzsidót még egy perutáért is ki kell végezni, kártérítés nélkül, mert egy izraelitának gondot okozott.
A 83a. lapon pedig így alludálnak a haldoklók szentségére: "A keresztényeknek szabad lakást adni, mert ők nem hozzák a bálványukat házukba, csak akkor, ha valamelyikük haldoklik vagy beteg."
A Menachot (ételáldozatok) 44a. lapján Meir rabbi arra oktat, hogy az ember (ti. a zsidó) köteles mindennap ezt a három áldást elmondani: "Áldott legyen a Szent, hogy nem teremtett engem nem-zsidónak, hogy nem teremtett engem asszonynak s hogy nem teremtett engem butának!"
A Sanhedrln 52b. lapján olvassuk: "Ha egy férfi házasságtörést követ el egy másik férfi feleségével, - kivéve egy máshitűnek feleségét, - akkor megfojtás által kell őt megölni." A 82a. lapon pedig ez áll: "Ha egy zsidó nemzsidó nővel hál, akkor le kell taszítani, mert ez olyan bűn, mintha a bálványokkal keveredett volna sógorságba."
A zsidók világuralmi nézeteiről is érdekes dolgokat találunk a Talmudban. Minthogy a Talmud szerint Izrael és az isteni Fölség ugyanazt jelentik, természetes dolog, hogy a zsidóké az egész világ. Ezért. beszél így a Talmud: "Ha egy zsidónak az ökre egy idegennek ökrét megdöfi, akkor a zsidó szabad, (vagyis nem köteles kártérítésre); ha azonban egy idegennek az ökre döfi meg a zsidó ökrét, akkor az idegen köteles a zsidónak az egész kárt megtéríteni; mert az Írás ezt mondja: Álla az Úr és megméré a földet és átadá Izraelnek a népeket... s átadá minden javukat az Izraelitáknak." (Baba kamma 37b.) Ezért mondja Alba rabbi, hogy "Isten hatalmat adott a zsidóknak minden népek javai és vére fölött." (Seph.

Ik. 3., 25. fej. it. Jalk., Sim. n. 563). Ugyanezért mondja a Talmud (Jebam. 47b).), hogy egy Noachidát, ha egy fillérnél is kevesebb lop, meg kell ölni. (A Noachidák alatt a nemzsidók értendők; (Sanhedrin 56a. Megillah 13b., Sota 36b.). Továbbá: "Egy Noachidának tilos a rablás." (Sanhedrin 59a.) Azonban ugyanott az 57a. lapon ez. áll: "A lopás, a rablás és egy szép asszonynak elrablása és ugyanezek egy nemzsidónak egy másik nemzsidóval szemben, valamint egy nemzsidónak egy izraelitával szemben: tilosak; de egy izraelitának egy nemzsidóval szemben meg van engedve, ... . mert úgy taníttatik, hogy az ember nemzsidókat ne húzzon fel (ha azok verembe esnek és életveszélyben vannak), sőt taszítsa le." (ugyanez áll az Aboda zara 13b. lapján.) Nemkülönben a Baba mezia (középső kapu) 111b. lapján azt tanítja Jehuda rabbi, hogy a nemzsidó nem felebarát, tehát szabad megrabolni. Ugyancsak ott olvassuk, hogy "a testvéreid közül való napszámosokat nem szabad elnyomni, de a másfélék ki vannak véve." Szintén ott olvassuk a 113b. lapon, hogy Asi rabbi egyszer utaztában szép szőlőfürtöket pillantott meg egy gyümölcsöskertben és így szolt a szolgájához: Menj és nézd meg: ha egy nemzsidóé, akkor hozzál belőle; de, ha egy izraelitáé, akkor no bántsd. Majmonides, a "Sas" is azt mondja, hogy ez a parancs: "Ne lopj," azt jelenti, hogy egy embert se. vagyis egy zsidót se lopjon meg; (Seph. miz. 105b.), de máshol azt mondja, hogy egy nemzsidót szabad meglopni. (Jad. chas. 4., 9., 1. és Rasi a Leo 19., 11-ről.)
És ezen nem is lehet megütődnünk; mert ha a zsidóké az egész világ, akkor a lopás voltaképpen nem is lopás, csak akkor, ha az egy zsidónak kárára történik. Ezért mondja Pfefferkorn (Dissert. phil. p. 11.), hogy a keresztények birtoka a Talmud szerint elhagyott jószágszámba megy, mint a tenger homokja s az, aki birtokába veszi, az lesz a tulajdonosa.

**Lássunk még egy pár parancsot a felebaráti szeretetről!**
Bechaj rabbi a Cad hakkemach 17b. lapján azt mondja: "Annak, aki a szent és áldott Istent féli,

gyűlölnie kell a gonosz embert," Kit tartanak ők gonosznak? Tessék megnézni Abarbanel rabbi Roslamann könyvének 5a. lapját, ahol a 13 zsidó hitcikkelyről szólván ezeket mondja: "Az az ember, aki mindezen cikkelyeket nem hiszi és az igaz hitnek egész alapját tagadja, nem tartozik az izraeliták közé, az tehát eretnek és epikureus, az olyat tehát kötelességünk gyűlölni és megvetni és, ahogy csak lehet, tönkretenni, mert írva vagyon a 138. zsoltárban: Tökéletes gyűlölettel gyűlöltem őket." Ezért mondja Ruben rabbi: "Aki nincs körülmetélve és a szombatot nem ünnepli, az nem ember." (Jalkut Rubeni Parasa Lech lecha 39b.) A Medras koheleth 319d. lapján pedig ez áll: "A szent és áldott Isten mondja: Én a prófétáimat nem istentelenekhez küldtem, akik barmok, hanem az izraelitákhoz, akik emberek." Hasonlóképpen szól Nephtali rabbi az Emek hammelech című könyvében: "Az ördögök és a világ népei az állatok közé tartoznak." Buben rabbi pedig a fent idézett művének Hafdala 2. helyén ezt mondja: "Az istentelenek barmoknak neveztetnek és csak a szó legtágasabb értelmében lehetne őket embereknek nevezni." Simeon rabbi pedig a Jalkut Simoni 12b. lapján ezt mondja:
"Jóllehet a világ népeinek ugyanazon alkatuk van, mint az izraelitaknak, azért ők mégis csak majmok hozzánk képest és soha nem lehetnek valami naggyá. A legalacsonyabb és legrosszabb minőségből valók". Érthető tehát a zsidók egyik törvénykönyvének, a Sulchan aruchnak az. a rendelkezése, miszerint egy goj és egy rabszolga nem alkalmasak tanúknak. (Chosehen hammispat 40b., 19. § 34.) ugyanazt mondja Mordechaj Japhe a Lefus Malchutti című könyvének Ihilchoth eduth 19. alatt: "Egy goj és egy rabszolga a tanúskodásra képtelenek; tanúul csak egy testvért lehet venni, a goj pedig nem testvérünk". A Jore dea című rész 120b., 151. alatt pedig ezt mondja: "Szigorúan tilos egy gojt magasztalni, vagy az alakját dicsérni, vagy valamely dolgát helyeselni". Mose bar Majemon pedig a Sepher Mizboth könyv 85c. lapján ezt írja: "Az 50. parancs szigorúan tiltja, hogy az istentelenekkel irgalmasságot gyakoroljunk".

(A Talmud ugyanis 613 parancsot tartalmaz.)

A Majna melletti Frankfurtban 1867-ben kiadott "Orchoth Zaddikim" című könyv 15b. lapján ez áll: "Aki az istentelenekkel (nem-zsidókkal) találkozik, köszöntse őket a béke kedvéért, de nem szabad róluk semmi jót mondani és oly óvatosnak kell lenni a tiszteletnyilvánításban, hogy az emberek ne higgyék, hogy az illetőt valóban tiszteli. Általában a tiszteletnyilvánításnak olyannak kell lennie, hogy az a hatalomnak, ne pedig az érdemnek szóljon. Azonban még így is vétek marad ez, mert csak abban az esetben van megengedve, ha az ember fél, hogy az illető kárt vagy veszteséget okoz nekünk. Nem szabad azonban őt az emberek (zsidók) jelenlétében dicsérni vagy róla jót mondani". Hasonlóképpen oktat Brentz a Schlangenbalg című könyvében (4, 18.): "Ha egy keresztény jön a zsidó házához, akkor azt mondja csendesen a zsidó: "Órur habbo!" (légy átkozott) vagy "Loth willkommen" (Loth hozott), vagy "Sed willkommen" (ördög hozott).
A Sulchan Aruch 123b. lap 158. sz. ez áll: Meg van parancsolva, hogy az eretnekeket, epikureusokat, vagyis azokat, kik az Izrael törvényeit és jövendöléseit nem tartják, megöljük. Ha van ehhez hatalom, akkor nyilvánosan kell történnie; ha nincs hatalom, akkor csel útján kell végrehajtani. Hogyan történjék ez? Ha pl. látja az ember, hogy egy eretnek: (értsd: keresztény) kútba esett és véletlenül létra van a kútban, azonnal ki kell azt a létrát húzni és azt mondani: Barátom, sürgős szükségem van a létrára, hogy fiam lejöhessen a tetőről, légy türelemmel egy kicsit, mindjárt visszahozom. Azonban ne vigye vissza az ember, hanem hagyja őt úgy elveszni".
Ugyanazon könyv ugyancsak a Jore dea részben 158. sz.: "Tilos a bálvány szolgáinak az életét megmenteni".
Mose bar Majemon rabbi (Jad Chasaka 400. lap, 1. sz., 10. fej.) ezt mondja: "Az ember ne barátkozzék egy bálványozóval; de tiltva van az is, hogy rajta könyörüljön. Ha tehát (valamely zsidó) a kuthaeust életveszélyben vagy a vízbe fúlni lát, nem szabad kimentenie, akkor sem szabad megmenteni, ha

halálos veszedelemben van".
Ugyanazon rabbi könyve IV. rész 22a. lapon:
"Tilos egy kuthaeust vagy gojt erővel vagy csellel segíteni." A 31a. lapon, 11. fejezet, 3. sz. a. pedig: "A talált jószágot a gojnak visszaadni bűn. Meg van engedve azt megtartani. Ha tehát visszaadja, bűnt követ el, mert ezáltal az istentelenek hatalmat ismét erősíti. Ha azonban csak azért adja vissza, hogy a gojok előtt bebizonyítsa, hogy milyen becsületes emberek a zsidók: akkor dicséretes dolgot cselekszik".
Bechai rabbi Mózes öt könyvének fejtegetésében (136d. lap, Parasa Mezora) ezt mondja: "Minden goj tisztátalannak fia - a zsidók ugyanis azt állítják, hogy keresztény gyermekek csak menstruáció idején fogantatnak - tehát méltók a kipusztításra". ("Chajavim kéreth").

**Lássunk most egy pár zsidó imádságot!**

"Add meg nekem táplálékomat és kenyeremet, hogy mielőbb a gojok legfőbb javaival teljek be". (Chaddas sesoni 16b.) - A frankfurti és prágai Selichoth 10. lapján, valamint a Tephilla 10. lapján van az újév előtti ima, amelyben. ezt találjuk: "Tégy nagy csodákat, nehogy a te neved a gojok közt megszentségteleníttessék. Tedd őrültekké az ő fejedelmeiket és tanácsaikat és úgy járj el velük szemben, ahogy ők velünk szemben eljárnak". A 11. lapon pedig így folytatja: "Ülj törvényt és fizess meg nekik, hogy beteljék büntetése az istenteleneknek és gonoszaknak, akik azt hiszik, hogy szabad a te szent és áldott nevedet elfeledni és a megvetett (t. i. Krisztus) nevének szolgálni".
A frankfurti Selichoth 20b. lapján ezt az "imát" találjuk: "Ne rejtsd el orcádat, lásd meg szükségünket, midőn az átkozottak feltámadnak ellenünk és esztelen tanácsukban tönkretenni akarnak. Azt akarják megakadályozni, hogy mi te hozzad kiáltsunk s azt akarjak, hogy a gyalázatos hamis istent (Tauth), mint igaz Isten tiszteljük, képe előtt meghajoljunk és neki szolgáljunk... Az a tisztátalan és holt isten új és nemrég jelent meg.

Honnan van az feljogosítva, hogy őt Istennel hasonlítsuk össze? ... fonnyaszd ki testüket, rohaszd ki nyelvüket, alázd meg kevélységüket, hogy letiportassanak; szakadjon ki a lelkük és legyenek adófizetőink!"
Az újévi ünnep utáni második napon a zsidók egy "Asch lecha bezijon sem naraoth" kezdetű imát mondanak (lásd a prágai Machsor 58a. lapján ós a frankfurti Machsorban "Musaph le jom seni sel roshasana"), amely "imában" így fohászkodnak: "Végy bosszút a gojokon, büntesd meg a népeket, törd össze az istentelenség jogarát.... amely most uralkodik. Pusztítsd el a hamis istent!"
A. prágai Selichoth 55a. és b. lapján, valamint a frankfurti Selichoth 54a. lapján az "Esmera elecha ussi" kezdetű imában ez áll: "Add vissza nekünk a te városod (Jeruzsálem) birtokát, hogy elpusztíthassuk az istentelenek nevét, tipord össze a húsvéti kígyót (t. i. a mi húsvéti Bárányunkat) törd össze az istenteleneket, hogy végük legyen."
A frankfurti Selichoth 71a. és b. lapján, valamint a prágai Selichotli 71b. lapján az "El elochim ezaka bemillulaj" kezdetű imában ezeket mondják: "Látogasd meg a kutheusokat (ez is egyik csúfneve a keresztényeknek!) nehéz háborúval, takard be őket hat hónapig felhővel, verd meg őket fekéllyel, himlővel... taszítsd le királyukat, töltsd ki rajtuk bosszúdat, zúzd dühödben fejüket a földhöz: és te fogsz a te szeretteidnek üdvöt hozni!"
A Tephilla 74c. lapján is találunk egy szép imát, amelyben egy "nagy város" említtetik; tudnunk kell pedig, hogy ez a nagy város Róma, mert hiszen Abarbanel rabbi Izaiás könyvének magyarázatában a 90d. lapon ezt a nagy várost "kerach Gadol seberomi" a Római Birodalom nagy városának nevezi. Szól pedig az a szép imádság imígyen: "Várom az Urat, hogy ő most is, mint hajdanta, csodát tegyen, a tíz csapáshoz még ötöt adjon s azokat a nagy város elpusztítására és eltörlésére fordítsa. Ámen."
A "Tephilla" imakönyv 8b. lapján (prágai Selchoth 15b. és 16a., frankfurti Selichoth l4a., b.) az "Ajéh col nifleotecha" imában ezeket (találjuk: "Fáradt vagyok a jármot tovább húzni... meddig kell még

szükségemben kiáltani... Törd össze az istentelenek fogait kövekkel! Semmisítsd meg őket gyermekeik elrablása és asszonyaiknak özveggyé tétele által. Ontsd vérüket, hogy a földet befesse!" (Mi még nagypénteken is szeretettel imádkozunk a zsidókért, "hogy megismerjék az igazság világosságát".)

A frankfurti Selichoth 32b. lapján ("Lépref roshasana uleéref jom kippur") az újév és hosszúnap előtti esti imában így fohászkodnak: "Harcold, Uram, a mi harcainkat és szabadíts meg bennünket; fizess meg hétszeresen azoknak, akik bennünket gyötörnek. (!), üldözd őket haragodban s pusztítsd ki őket, "Teremtőnk! Határozd meg a visszafizetés esztendejét, hogy harcoljunk Sionért! Alázd meg a kevélyeket stb."

A prágai Machsor 36a., b. (Musaph lejom rison sel ros-hasana), valamint a frankfurti Machsor 30b. lapján ezt az imát olvassuk: "Pusztítsd el és foglald el rohammal ellenségeink (Seir) országát és emlékezzél meg bűneikről harsonaszó mellett. Bontsd le a város (Róma?) kapuit és égesd le, hogy a nagyok, kicsinyek rettegjenek harsonáid szavától. Égesd el a negyedik állatot izzó szénen harsonáid zúgása mellett."

A frankfurti Machsor 34a. lapján így imádkoznak: "Szabadítsd meg és engedd uralkodni (!) a választott törzset s verd le és semmisítsd meg az ellenségek ágait."

A frankfurti Selichoth 56b. lapján ez az ima olvasható: "Pusztítsd el azokat, akik ellened vétenek s élesítsd ki ellenük kardodat. De, hogy a mi szívünk örvendhessen az ő pusztulásukon, vond meg tőlük a jólétet egészen ... Vezesd ki a te nyájadat a sárkány mérgéből."

A frankfurti Selichoth 78a. lapján ezt találjuk: "Ítéld meg az én jócselekedeteimet és bosszuld meg a te szolgáidnak vérét, amelyet a bolondnak fiai dühükben kiontottak. Pusztítsd el mindazokat, akik ellenünk fölemelkednek és bocsásd rájuk lángoló haragodat, a gyötrelmet és félelmet."

A prágai Machsor 14la. lapján ez áll: "Üsd a mi ellenségeinket, miként Egyiptom elsőszülötteit és gyötörd őket. Hasítsd szét, mint a Vörös tengert hasítottad!"

A lengyel Sidurim 68a. lapján ezt találjuk:
"Törd ki, Uram, Egyiptom nyakát "(t. i. a nemzsidókét) és mártsd nyiladat az ő vérébe!"
A frankfurti Machsor llla. és b. lapján szintén azt kívánják, hogy pusztítsa ki az Úr ellenségeinket, verje meg őket stb.
A prágai Machsor 10b, lla. (Tophilla 16d., 17b.) lapjain ismét azt kérik, hogy az Úr ne bocsássa meg ellenségeik bűneit s törölje el a nevüket is.
Igen szép a Tephilla húsvét-előesti imája (N. 9.) "öntsd ki haragodat a gójokra, akik téged nem ismernek."
A prágai Machsor 66a. (frankfurti M. l28a.) lapján így fohászkodnak: "Amint, egykor Egyiptom lakóit elpusztítottad, úgy pusztítsd, el most a nádas vadait." (Ezek is csak mi lehetünk, nem a japánok.)
Pragai Alachsor 97b., frankfurti 156a.: "Amint hajdanában történt, úgy reszkessenek most is ellenségeink, félelem és rémület szálljon rajuk, hogy szívük megbénuljon. Öntsd ki rajuk haragod poharát. Félelem és rémület vegyen erőt rajtuk s zúzd szét szíveiket. Iszonyú fájdalomban reszkessen lágyékuk, izzadjanak és remegjenek minden tagjaikban és essenek össze. Egyik nyomorúság a másik után jöjjön rájuk, hogy soha többé föl ne kelhessenek. Verd őket, hogy soha meg ne gyógyuljanak, stb.
A lengyel Sidurim 68a. lapján pestist és hasonló jókat kérnek.
A Tephilla 41d. lapján pedig csak azt kérik, hogy saját szemeikkel láthassák, ami az egyiptomiakkal történt... "Tedd azt ismét, vedd körül és verd meg az ellenséget, pusztítsd el, stb.
Nehogy valaki azt gondolja, hogy ezek csupa ócskaságok, a francia Reb Fabiust is citálhatjuk, aki 1842-ben (5603. zsidóév) Lyonban így vont párhuzamot a júdaizmus és a kereszténység között: "A zsidóság egy Istent hisz, a keresztények összetett Istent; a zsidók Istene Teremtő, a keresztényeké teremtett és házasságtörésből született; a mienk halhatatlan, az övék a hulla; a mienk az igazság Istene, az övék a hazugságé; minálunk a szeretet, igazság és erény, náluk az üldözés, az ostobaság, szolgaság; a mi vallásunk az érzés vallása, az övéké

az erőszakosságé." De aztán nagy kegyesen hozzáteszi: "Azok a keresztények, akik a kereszténység ostobaságait nem hiszik, a mienk, azok izraeliták! Így tehát csak a vak tömeg marad hátra; nem volna hát itt az ideje, hogy a világ szemeit kinyissuk?"

**A vérvád**

Minthogy a Talmud szerint a nemzsidók nem kedves gyermekei az Istennek (Zebahim 45b.), sőt még. a sírjaik is tisztátalanok (Ahoda zara 39a.), míg ők, a jámborok, tekintélyesebbek még « szolgálattevő angyaloknál is. (Suitltecli'in 92a.) Természetes dolog, hogy a goj haszontalan, gonosz, megvetendő s kíméletet nem érdemel. A Talmud azon mondását: "Szabad a hitehagyottat megölni" (Pesachim 122b. Tosephot) gyakran alkalmazták a keresztényekre, amiről számtalan történelmi faktum tanúskodik. A Sanhedrin 79a. lapján pedig azt olvassuk, hogy ha valaki egy nemzsidót akart megölni és tévedésből zsidót ölt meg, nem büntetendő. Az eszteleneken egyébként is tilos könyörülni. (u. o. 92a.) A Makkoth 7b. lapján is ez áll: "Ha valaki készakarva öl meg egy embert, ki kell őt végezni. kivéve, ha azzal a szándékkal tette, hogy egy nemzsidót öl meg és egy zsidót talált megölni." (Ugyanez áll a Baba kamma 44a. lapján.)
Az Aboda Zara (idegen kultusz) című traktátus valósággal uszít a nemzsidók ellen. Íme egy pár idézet: "Az eretnekeket (bálványozókat), árulókat és lázadókat le kell taszítani és nem felhúzni. Ez azt tanítja, hogy, ha egy lépcső vezet abba a verembe, azt össze kell törni s azt mondani neki: A barmot kell erre keresztülhajtani. Ha létra van abban a veremben, akkor azt el kell venni s azt mondani neki:

A fiamat akarom a tetőről lehozni." (26b. lap.) "Ha az ember egy gojt, aki verembe esett, kihúz, akkor megment egy embert a bálványozásra." (20a. Tosephot.) "Megengedett dolog az eretnekeket megölni." (4b. Tosephot.)
Az a klasszikus hely a Talmudban, amely a nemzsidók

megölését parancsolja, így szól: "A gójok legjobbikát öld meg!" (Tov sebagojim harog. Aboda Zara 26b. Tosephot. Ven. Soph. 13c.) Raschi
(Ad Exod. 14. Am. 7. kiad. a kel. kiadásban: "Az eretnekek már minden hímezés nélkül nevén nevezi a gyereket: "A keresztények legjobbikát meg kell fojtani."
Halljuk mostan a többi nagy talmudistát is. Majmonidnes, a "Sas" így szól:
"Tilos a bálványozón megkönyörülni; azért, ha valaki látja őt elveszni, vagy a folyóba merülni, vagy a halál torkában küzdeni: nem szabad megmentenie." (Jad. chás. 1., 30., 1., 40a.) Hogy a keresztényeket is bálványozóknak mondja a Talmud, ezt már föntebb bebizonyítottuk. "Aki az istentelenek vérét ontja, áldozatot mutat be Istennek." (Jalk. Sim. 245c. Bemidb. r. p. 23., 229c.) Ugyancsak az őrjöngő Majmonídes mondja, hogy az V. parancsot úgy kell értelmezni, hogy Izraelből nem szabad megölni senkit; azonban a gojok, a Noé fiai, az eretnekek nem tartoznak Izraelhez. (Jad. chas. 4., 1., 47a.) Noé ivadéka, aki káromkodik, bálványt imád, vagy társát (egy Noachidát) megöli, vagy ennek nejét megbecsteleníti, ment minden büntetéstől, ha azután áttér a zsidó vallásra; de ha izraelitát ölt meg, akkor meg kell halnia. (u. o. 4., 10., 295b.) És, hogy semmi félreértés ne lehessen, így szól a "Sas" Abarbanel kollégájával egyetemben: "Aki egy darabot tagad a zsidó hitből, az eretnek és epikureus és az ember köteles őt gyűlölni, megvetni, kiirtani." (Abarbanel ros. 9a.; Majm. ad Sanhedrin 21b.)
Nincs az az ország, vagy nagy város, ahol a zsidók rituális gyilkosságot el ne követtek volna. Az a gyűlölet, amely Üdvözítőnket fölfeszítette, mint hagyomány, mint írásba nem foglalt törvény száll a zsidóknál nemzedékről nemzedékre s a Talmud szelleme őrködik annak szívós megtartása felett.
Az emberáldozatok első nyomára már Josephus Flaviusnál akadunk, aki elmondja, hogy Antiochus Epiphanes, Syria királya, Krisztus előtt 169-ben, amikor a jeruzsálemi templomot feldúlta, egy rejtett helyiségre bukkant, ahol a zsidók egy görög embert tartogattak, hogy esztendős szokásuk szerint

föláldozzák.
Dio Cassius, Libro 68. in hist. Trajani pag. 78b. írja, hogy a Kyrene város körül lakó zsidók bizonyos András nevűnek vezetése alatt nekiestek a görögöknek és rómaiaknak, megfojtották őket, a húsukat fölfalták, bőrüket lenyúzták, kifordították a fejüket és beleiket, bekenték magukat vérükkel s a lenyúzott bőrt magukra öltötték.
Cluverius (Epitome hist. hag. 38b.) beszéli, hogy a zsidók 614-ben II. Chosroas perzsa királytól Jeruzsálem elfoglalása után kilencvenezer foglyot vettek meg olcsó pénzen, hogy valamennyiüket a legborzasztóbb módon kivégezzék.
Socrates, Egyháztörténelmének VII. könyve 13. fejezetében írja, hogy a Krisztus utáni 418. évben a zsidók Alexandriában egyszer éjfélkor óriási lármát csaptak s a keresztényeket azzal verték fel, hogy ég a Szent Sándor templom! A keresztények riadtan rohantak a templom megmentésére, a zsidók pedig megrohanták őket és felkoncoltak. Ugyanazon könyv 16. fejezetében olvassuk, hogy 419-beu. több szíriai zsidó az Antiochia mellett levő Imnestar faluban ünnepi mulatozásuk után csupa kedvtelésből elfogtak egy keresztény fiút s gúny- és káromló szavak között fölfeszítették.
A katolikus egyház április 17-én. ünnepli Szent Rudolf vértanú emlékét, akit a zsidók szintén zsenge korában öltek meg.
A trintárius szerzetesek breviáriumában találjuk a hároméves kis Szent Kristóf történetét, akit a zsidók a XIII. században Toledóban elfogtak és éjjel fölfeszítették, lándzsával átdöfték, a szívét kiszakították és azután másnap, éppen húsvét napján, kitették az utcára.
Murer "Helvetia Sancta" című könyvében, valamint Schedel Egyetemes Krónikájában említtetik Norwich Vilmos nevű nemes ifjú, akit a zsidók Angliában 1148 nagypéntekjén kínoztak halálra, s akinek halála után csodák történtek. Ugyanott említtetik Weiszenberg Henrik elszászi fiú, akit a zsidók 1220-ban öltek meg.

1179-ben - amint Turnay Róbert szentmihályi apát, valamint Rigordus és Armoricus is írják - a szent

hírben álló Richárd párizsi fiút kínozták a zsidók Pont-Iséreben.
Wilson Martyrológiumában említtetik Lincoln Hugó vértanú, egy 8-10 éves gyermek, akit 1215 június végén a zsidók elraboltak és fölfeszítettek. Az elfogott tettesek egyike a gyászoló anya előtt is bevallotta, hogy ők minden évben fölfeszítenek egy keresztény gyermeket.
Polyd Virgil I. XVI. fejezetében olvassuk, hogy Anglia Norwich városában 1235-ben szintén nagypénteken felfeszítettek egy keresztény fiút, akit direkt erre a célra egy esztendeig tápláltak.
Tritemius írja, hogy 1236-ban Hagenauban öt fuldai gyermeket temettek el, akiket a zsidók egy malomban éjjel legyilkoltak és vérüket vették.
Az Acta Sanetorum augusztusi kötetének 777- 783. lapján olvassuk a hétéves Dominguitto de Val saragossai fiú vértanúságát, akit 1250 augusztus 31-én elrabolták a zsidók szüleitől és fölfeszítették.
Cluverius a már említett művében írja (541. l.), a zsidók Londonban 1257-ben egy keresztény fiút, mint évi áldozatot öltek le.
Murner a szintén említett könyvében, valamint Cantipratanus Tamás is írja, hogy a zsidók Pforzheimban 1261-ben megvettek egy vénasszonytól egy hétéves leánykát, földarabolták, a vért lepedőkbe szedték föl, a hulladarabokra köveket kötve azokat a folyóba dobták.
A Bavaria Sancta II. r. 315. lapján olvassuk, hogy 1282-ben Münchenben egy rosszhírű nő ellopott egy fiút s eladta a zsidóknak, akik annak egész testét összeszurkálták és a legkegyetlenebb módon megölték.
Murner idézett művében, valamint Raderus és Aventinus is említenek két fiút, akit a zsidók 1268-ban Münchenben agyonkínoztak, amiért a feldühödött nép 180 zsidóra rágyújtotta a zsinagógát.

Az Acta Sanctorum áprilisi II. kötete 697-740. lapjain olvassuk Wernher oberweseli fiú vértanúságát, akit a zsidók 1287-ben öltek meg.
Az Annales Colmarienses említi Konstanza városban 1292-ben egy keresztény fiúnak megöletését.

Tenzel Thüringiában, Weiszenseeben, említi 1303-ban egy fiú meggyilkolását.
1385-ben Prágában öltek meg a zsidók egy fiút, szintén húsvétra.
Sartorius írja, hogy 1331-ben Überlingenben majdnem 300 zsidót égettek el egy házban, mert egy keresztény fiú meggyilkolásán rajtakapták őket.
Raderus az idézett Bavaria Sancta című könyve 333. lapján írja, hogy Münchenben 1345-ben egy Henrik nevű fiút úgy öltek meg a zsidók, hogy 60 szúrással az ereit mind fölnyitották.
Ziegler "Tägl. Schauplatz" című könyve 396. lapján olvassuk, hogy Meiningenben 1349-ben a zsidók elhatározták, hogy a templomban összegyűlt keresztényeket megtámadják és megölik. Szerencsére tudomásra jutott az aljas összeesküvés.
Az Acta Sanctorum áprilisi kötetének 838. lapján olvassuk azoknak az ártatlan gyermekeknek névsorát, akiket a zsidók Lengyelországban 1602-ben megöltek.
1401-ben Dieszenhofenben, Svájcban megölték Lory Konrád nevű fiút s a vérét 3 forintért adták el.
1407-ben Krakkóban öltek meg egy fiút, mire nagy zsidóüldözés tört ki.
Spina Alfonz Fortalicium Fidei című könyvében (1452. évben) szintén részletesen leírja egy gyermeknek szúrásokkal való rituális megölését.
Ugyanabból a forrásból olvassuk az Anconában. 1453-ban egy zsidó orvos által végrehajtott gyilkosságot, amit egy kutya árult el, amely az áldozat levágott fejével kiosont.
Ugyanaz a szerző említ még hasonló gyilkosságot Almancában 1454-bpn, amikor az áldozat szívét elégették s a hamvát borban megitták. Ugyancsak ő említ egy hétéves gyermeket, akit a zsidók Turinban 1457-ben szétdaraboltak és föllakmároztak. 1457-ben Spina szülővárosában ismét egy gyermeket akartak a zsidók megölni, azonban nem jól dugták be a száját és rémes kiáltásaira a járókelők betörték a kaput.
Az 1442. év nagypéntekjén - mint azt Leonhard őrgróf által eskü alatt kihallgatott 25 tanú vallotta, a Linz vidéki zsidók ellopták Pöck Tamásnak 3 éves Orsolya nevű leányát, szúrásokkal a vérét lecsapolták

s a hullát a vízbe dobták. (A tetteseket azután fölakasztották, illetve elégették.)
Pinius János, a Bollandisták júliusi III. kötetében a 462. lapon leírja Oxner András innsbrucki keresztény fiúnak vértanúságát, akit saját keresztapja adott el anyja távollétében a zsidóknak.
Tamás barbari pátriárka beszéli, hogy az 1470. évben Károly őrgróf egy keresztény gyermek leölése miatt több zsidót máglyára ítélt.
1475-ben Trientben megölték Cerdo Simon nevű 29 hónapos gyermeket, akit egy zsidó orvossal lopattak el és fogókkal, tűkkel, késekkel végeztek ki, a vérét pedig eltették maceszba. (A hullát a csatornában találták meg s a tetteseket borzalmasan végezték ki.)

1476-ban Regensburgban - miként Eck János dr. az Ingolstadtban, 1542-ben megjelent "Judenbüchlein" című könyvében írja - tizenhét zsidót fogtak el, mert nyolc keresztény gyermeket gyilkoltak meg, akiknek csontjait az egyik zsidó házában megtalálták. (A "szép Mária" kápolnában vannak eltemetve s a falba vésett fölirat máig tanúskodik a gyilkosságról.)
1480-ban, húsvétkor a velencei tartományban fekvő Mottában öltek meg a zsidók egy gyermeket.
1485-ben Arbues Pétert végezték ki a zsidók által fölheccelt orgyilkosok.
A Bavaria Sancta III. r. 172. lapján olvassuk, hogy 1486-ban Regensburgban hat gyermeket öltek meg a zsidók s egy mély gödörbe temették.
1494-ben Nagyszombatban öltek meg a zsidók egy gyermeket, akit összekötöztek, az ereit fölvágták s a hulláját földarabolva elásták. A vallatáskor azt mondták a tettesek, hogy ők a keresztény vért erősítőül használják.
A már említett Eck dr. mondja könyvében, hogy 1503-ban Köln közelében egy istentelen apa eladta négyéves fiát a zsidóknak 10 forintért, akik vérét vették. (A gonosz apa kivégzésénél Eck dr. is jelen volt.)
Ugyanabban az évben Krakkóban adta el egy lelketlen asszony gyermekét a zsidóknak.
Sartorius idézett művének 52. lapján mondja, hogy Szászországban (Halt) kivégeztek egy zsidót. aki

bevallotta, hogy két keresztény gyermeket, rabolt el s maga is részt vett azok kínzatásánál.
Bonfinis is beszéli, hogy 1523-ban Magyarországban nagy zsidóüldözés volt két keresztény gyermeknek megöletése miatt.
1529 május 31-én Meilinger Gergely magyar bognármester kilencéves fiát lopták el a zsidók; becsukták egy pincébe, összekötözték, szúrásokkal megölték s a hullát kidobták a határba.
A Bavaria Sancta 176. lapján olvassuk, hogy Heitingenben 1540-ben Pisenbarter György négyéves fiát a zsidók egy oszlophoz kötötték, három napig kínozták, kezeinek és lábainak ujjait levágták, majd az egész testét kereszt alakban szétvágták s a hulláját kidobtak a kutyáknak.
1547-ben a lengyelországi Rawa városban egy Mihály nevű cipész fiacskáját ölték meg a zsidók.
1569-ben, Petrikauban egy kétéves fiút vesznek meg egy lelketlen embertől 2 ezüstmárkáért és megölik.
Münster Sebestyén Cosmographiájában olvassuk, hogy 1571-ben Bragadinust a zsidók elevenen elássák és kegyetlenül megölik.
Sartorius idézett művének 53. lapján olvassuk, hogy 1578-ban Berlinben egy zsidót kivégeztek, mert egy keresztény gyermeket vett meg egy koldustól, akit azután a zsidók halálra kínoztak.
1579-ben Lublinban egy Erzsébet nevű hétéves kis leányt ölt meg egy Szniercztowicz Joákim nevű zsidó s ugyanakkortájt Zglobicében elloptak egy másik keresztény gyermeket is.
1590-ben Szydlowban (Lengyelország) egy parasztgyermeket végeztek ki a zsidók és vérét vették.
1592-ben Wilnában egy Simon nevű hétéves gyermeket a zsidók késekkel és ollókkal kegyetlenül összeszurkáltak ós vagdaltak, úgy, hogy 370 seb volt a testén.
1595-ben Gosztynban (Lengyelország) egy asszony azért került a bírák elé, mert három keresztény gyermeket. eladott a zsidóknak.
1597-ben Szydlow mellett elveszett egy paraszt-gyermek. akinek tetemét rituális módon megcsonkítva találják meg.

Az Acta Sanctorum áprilisi kötetében az 557. lapon olvassuk, hogy Lublinban 1598-ban szintén egy kegyetlen gyermekgyilkosságot követtek el a zsidók a négyéves Pietrzynin fiún. Ereit fölvágták, aztán megfojtották , s hulláját a csatornába dobtak.
1650-ben Csehország Kaaden nevű városában az ötéves Tillich Mátyást ölték meg a zsidók. Az ujjait levágtak s azonkívül hét sebet ejtettek rajta s kerékbe törték. III. Ferdinánd emléket állíttatott a kis vértanúnak.
1695-ben Bécsben egy asszony hulláját halászták ki abból a tóból, amelyben a zsidók a lovaikat úsztattatják. A hulla egy kővel megterhelt zsákba volt kötve s tele volt sebekkel. A nyomozás kiderítette, hogy a zsidók ölték meg.
A Párizsban l670-ben megjelent Abbrége du proces fait aux Juifs de Mets című könyv mondja, hogy 1669 szeptember 25-én Glatignyban, Metz közelében, egy hároméves fiút öltek meg a zsidók s a testét szétdarabolva rejtették el.
1675 március 12-én Mieszben (Csehország) egy négyéves gyermeket öltek meg a zsidók.
Minsk tartományban 1690-ben egy hatéves gyermeket raboltak el a zsidók, pincébe zárták, megölték S a hulláját az állatoknak dobtak. Földi maradványait a Sluca folyó melletti Szentháromság-zárdában őrzik.
Az Aeta Sanctorum III. kötete 502. lapján találjuk a Häuslein-fiú (Köln) vértanúságát Gelenius Egyed tollából.
A 18. században kevesebb gyilkosságot követtek el a zsidók.

Zach Ignác premontrei kanonok leírja Rinn Andrásnak (Augsburg, 1742) vértanúságát akit a zsidók kétéves korában elcsaltak hazulról. ("Juden seind noch Juden, und nicht um ein Haar besser als sie vor diesem waren")
1823-ban Oroszországban, Witebsk városában gyilkoltak meg a zsidók egy keresztény fiút. A pétervári tanács erre visszamenőleges vizsgálatot rendelt el az előző gyilkosságokra, aminek során 1753-ból stb. hasonló esetek derültek ki.

1803-ban Nürnberg közelében, Buchhofban a kétéves Makkel fiút csalta el egy zsidó s rá 12 napra holtan találták meg a gyermeket. A megvesztegetott piszok hatóság a vizsgálatot kérő apát büntetésekkel fenyegette meg. (Kezdődött már a zsidók uralma!)
Dr. Ghíllány "Das Judenthum und die Kritik" című könyvében (Nürnberg, 1844) szintén leír egy ilyen gyermekelcsábítást.
1817-ben Wilnában a kis Adamovicz Mariannát ölték meg a zsidók.
1823-ban Wieliczben (Oroszország) Jemelien Ivanov másféléves fiát lopták el a zsidók és megölték s a holttestét az erdőbe dobták.
1826-ban Varsóban öltek meg a zsidók egy ismeretlen nevű ötéves keresztény fiút, akinek hulláján száznál több szúrást találtak.
A wilnai kormányzóság hivatalos jelentése szerint 1827-ben Petrowicz Ossyp nevű parasztgyermeket ölték meg a zsidók, szintén számtalan szurkálással.
1836-ban Tarnowban vették vérét a zsidók egy keresztény cselédlánynak.
1840 február 15-én Damaszkuszban Tamás-atyát és Ibrahim testvért ölték meg a zsidók. Az agg áldozárt késsel gyilkolták meg, a vérét felfogták, a hullát egy fáskamrába dobták, a ruháit elégették, aztán a tetemét földarabolták és a csatornába dobták. A pasa és a francia konzul vezették a vizsgálatot, akik előtt a zsidók bevallották, hogy a keresztény vér a maceszhoz (fatir) kellett.
1859-ben Oláhország Foksani városában egy ötéves gyermeket öltek meg a zsidók.
A tiszaeszlári és sajóvámosi gyilkosságok még mindnyájunknak emlékezetében vannak. Tudjuk hogy a tetteseket bizonyíték híján mentették föl; de azt is tudjuk, hogy a zsidóknak volt elegendő pénzük a bizonyítékok eltüntetésére.
Hetvenhét esetet soroltunk itt föl. Mint jellemző körülményt föl kell említenünk, hogy ezek a gyilkosságok mindig a maceszsütés előtti napokban történtek s majdnem valamennyi ugyanazon módon hajtódott végre. Minden egyes esetben vérét vették az áldozatnak.
Most vegyük még ehhez annak a sok papnak,

katonatisztnek, mágnásnak, polgárnak, földművesnek, sőt apácáknak is a számát, akiket Kun Béla, Szamuely, Korvin-Klein és a többi vörös hóhér kivégeztetett! Nemde azt látjuk ezeknek a vértanúknak fölháborító cinizmussal, pokoli kegyetlenséggel végre-hajtott legyilkolásából, hogy a talmudista szellem vad kegyetlenséggel veti reá magát Krisztus híveire, mihelyt csak szabadjára eresztik!

## MÁSODIK RÉSZ.

### A csalás, rablás.
### Jogszabályok a gojokkal szemben.

"Felebarátodat nem szabad megrabolnod, de ez nem vonatkozik gojra, aki neked nem felebarátod:
egy gojt szabad megcsalnod és tőle uzsorát venned: ha azonban felebarátodnak adsz el valamit, vagy tőle valamit veszel, akkor testvéredet ne csald meg"
(Baba mezia 61a. Tosephot.)
"Egy testvérednek (izraelitának) megrablása tilos, de egy nemzsidónak a megrablása meg van engedve."
(111b. lap.)
Ugyanitt 112a. lap: Ha egy izraelita egy nem-zsidóval elődbe jön törvénykezni, ha te a zsidónak a zsidó törvény szerint igazat tudsz adni, akkor adj igazat neki és a nem-zsidónak mondd azt, hogy ez így van a mi törvényünk szerint; ha pedig annak a népnek törvényei szerint adhatsz a zsidónak igazat, mondd a nemzsidónak: ez így van a ti törvényetek szerint; ha pedig így sem lehet, akkor a nem-zsidót csellel kell rászedni.
Ugyanott 113b. lap: Honnan tudjuk azt bebizonyítani, hogy szabad megtartanunk a nem-zsidónak elvesztett jószágát. Azzal, hogy írva vagyon ez Mózes V. könyvének 22. fejezetében: "Ha atyádfia ökrét vagy juhát látod tévelyegni, ne menj el mellette, hanem vidd vissza atyádfiának... Hasonlóképpen cselekedjél atyádfia minden elvesztett holmijával." Tehát atyádfiának tartozol azt visszavinni, de egy nem-zsidónak nem. Semuel mondá: Ha a nem-zsidó a saját kárára téved a számolásnál, nem szabad őt

figyelmeztetni. Semuel egyszer így vett meg egy nem-zsidótól egy arany-serleget, amit az bronznak tartott, négy drachmáért és azonfelül rászedte őt a számlálásnál négy drachmával. Kahana rabbi egyszer 120 hordó bort vett meg 100 gyanánt egy nem-zsidótól és rászedte őt a számlálásnál egy drachmával s azt mondta neki: Lásd, én megbízom benned. Rabina egyszer vett egy nem-zsidótól pálmatörzseket s így szólt a szolgájához: Menj és hozzál nekem a gyökerekből, mert a nem-zsidó csak a darabszámot tudja, de a vastagságot nem." Hasonlóképpen oktat Mose rabbi, mondván: "Ha a goj számol és hibáz, mondja azt az izraelita: nem tudom: de a gojt zavarni nem tanácsos, mert könnyen tévedhetne a goj szándékosan, hogy az izraelitát megkísértse." (Seph. miz. g. 132c.) Az öreg Brentz rabbi pedig a Judenbalg 21a. lapján ezeket zengi el: "Miután a zsidók egész héten át össze-vissza futkároztak és majd itt, majd ott csaltak meg egy-egy keresztényt, szombaton egybegyűlnek és mesterfogásaikkal dicsekedve mondogatják: Ki kell tépni testükből a gojok szívét és a gojok legjobbikát agyon kell ütni. Tov sebagojim harog!"
"Aki a gojnak visszaadja a talált jószágát, annak az Úr sohasem bocsát meg." (Sanhedrin 76b.) "Mert - úgymond a jeles Rasi: - aki a gojnak visszaadja az elvesztett jószágot, az egyenlővé teszi öt a zsidóval." (Ad Sanhedrin 1. c.) "Tilos egy gojnak az elvesztett jószágot visszaadni." (Joma 88d. pisk. Tosephot 62.) Ezt meg Mose rabbi explanálja imígyen: "Az eretnekeknek és mindazoknak, akik a szombatot megszentségtelenítik (vagyis helyette a vasárnapot tartják), az elvesztett jószágot visszaadni tilos." (U. o. 132c.) Majmonides pedig így szól: "Aki a nem-zsidónak az elvesztett jószágot visszaadja, bűnt követ el, mert az istentelenek hatalmát növeli." (Jad. di. 4., 11., 3., 31a. lap.) Bátorkodunk még Jerucham rabbit is mellé sorakoztatni, akinek tudós ajka szól imígyen: "Ha egy goj kezében tartja a zsidónak zálogát, amelyre a goj neki pénzt kölcsönzött s a goj elveszti azt és egy zsidó megtalálja: nem szabad a gojnak visszaszolgáltatni, mert a kötelezettség véget ért, miután a zálogot zsidó találta meg. Ha pedig a

megtaláló azt mondana: Én visszaadom a gojnak Isten szent nevéért, - azt kell neki felelni: Ha az Isten nevét meg akarod tisztelni, tedd ezt azzal, ami a tied." (Seph. mes. 51d.)
Olvasóink elfogulatlan judiciumára bízzuk annak eldöntését, hogy lehet-e polgári közösségben, vagy pláne üzleti viszonyban élni az olyanokkal, akik ezeket az elveket már az iskolában magukba szívták.

A Baba mezia (középső kapu) 24a és b. lapján olvassuk, hogy ha valaki elveszett tárgyat talál, csak akkor tartozik azt kikiáltani, ha abban a helyiségben zsidók vannak többségben; ha azonban nem-zsidók vannak többségben, akkor megtarthatja.
A 26b. lapon pedig az áll, hogy ha valaki homokba ejti a pénzt, az ember nem köteles neki visszaadni, ha megtalálja. Ha valaki egy fiókban talál pénzt, az az övé. Ha a bolti asztal és a szatócs közt találtatik a pénz, akkor a szatócsé; ha a pénzváltó közt találtatik, akkor a pénzváltóé. Ha valaki gyümölcsöt ad el vagy küld valakinek s a között pénz találtatik, akkor az az övé és, hacsak nincs külön bekötve, nem tartozik visszaadni.
A 32b. lapon azt olvassuk, hogy ha egy állat nemzsidóé, a teher pedig rajta zsidóé, akkor az állatkínzást hagyni kell, ellenkező esetben kímélni kell az állatot.
A Baba mezia 86b. lapján Mózes V. könyvének 23. fejezetét fejtegeti szépen a Talmud, mondván, hogy annak 25. és 26. Versében a felebarát földjéről van szó, nem a nem zsidóéról. A nemzsidó megrablása meg van engedve.
A 108b. lapon ismét az áll, hogy, aki nem-zsidótól vesz földet, joggal elmondhatja, hogy oroszlánt kergetett el a határból. Aki pedig nemzsidónak adja el földjét, azt addig ki kell közösíteni, míg az okozott kárt meg nem téríti.
A Baba kamma 114a. lapján olvassuk, hogy ha egy zsidó nem-zsidónak ad el olyan telket, amely egy zsidónak a földjével határos, akkor ki kell azt a zsidót közösíteni, mert a szomszédja azt mondhatja neki: te egy oroszlant telepítettél a szomszédomba. S mindaddig kiközösítve kell neki maradnia, amíg

minden kárt magára nem vállal.
A Baba bathra (utolsó kapu) tág kaput nyit az okirat-hamisításnak, azt az elvet állítván föl, miszerint, ha valakinek elvesz az eredeti okirata, joga van utánzattal pótolni, vagyis hamisíttathat másikat. (32b. lap.)
A Talmud szerint; hazudni is szabad "a béke kedvéért". Ilai rabbi mondja a Jebamoth 65b. lapján, hogy az embernek meg van engedve, hogy a béke kedvéért valamit "változtasson" u. szavain. Ismail rabbi szerint még az Isten is "változtatott" a szavain.
A Baba kamma 113a. lapján egy kis őszinteséget találunk: elismeri a Talmud, hogy most már svindlerek is vannak a zsidók között.
Elmés tanácsot ad Jizchak rabbi arra az esetre, ha egy zsidó neve már eléggé meg volna bélyegezve. "A névváltoztatás - mondja ő - megsemmisíti az ember elítéltetését." (Ros-Hasanah16b.)
Egy csomó épületes jogi szabályt találunk a Sanhedrin 76b. lapján: "Ha valaki embertársát tűzbe vagy vízbe löki, de úgy, hogy onnan kijöhet, nem büntetendő. Ha valaki másra kutyát vágy kígyót uszít, nem büntetendő. Ha a kígyóval megmaratta őt, akkor Jehuda szerint büntetendő, a bölcsek szerint nem. Ha valaki egy embert megkötött s az az éhségtől elveszett, nem büntetendő. Ha valaki egy embert szúnyogos helyen megkötött és a szúnyogok megölték, nem büntetendő, mert más szúnyogok okozták a halált, nem azok, amelyek a megkötés időpontjában ott repkedtek. Ha valaki egy embert káddal leborít, vagy a tetőt kibontja fölötte (hogy a hideg behatolhat) az Raba rabbi szerint büntetendő, Zera rabbi szerint nem. Ha valaki egy embert légmentes márványházba zár be, nem büntetendő; ha azonban lámpát is gyújtott ott, hogy az a bent levő levegőt feleméssze, akkor büntetendő. Ha valaki egy embert letaszít egy verembe s a levezető létrát később veszi el, vagy más veszi el, nem büntetendő. Ha a kuglizók valakit négy rőfön belül megölnek, nem büntetendők. Ha tizen tíz bottal ütnek egy valakit, - mindegy, hogy egyszerre-e, vagy egymásután - és az meghal; az illetők nem büntetendők. Aki egy halálosan megsebesítettet

megöl, nem büntetendő. Ha egy halálosan megsebesített ember valakit a törvény előtt megöl, akkor büntetendő; ha nem a törvény előtt ölte meg, nem büntetendő. Ha valaki egy halálosan megsebesített ember ellen tesz hamis tanúságot, nem büntetendő." - A Makkoth (ostorozás) című traktátus 10b. lapján pedig azt olvassuk, hogy, ha a gyilkos egy menedékvárosba menekül s a vérbosszuló őt útközben elfogja és megöli, akkor ez nem büntetendő. Jose rabbi pedig a 11b. lapon azt tanítja, hogy, ha a gyilkos elhagyja a határt és a vérbosszuló elfogja őt, akkor ennek őt meg kell ölnie. Más rabbik úgy tanítják, hogy ez neki szabadjára van hagyva.
Érdekes jogi és asztrológiai tanácsot találunk a Taanith 29b. lapján: "Ha egy zsidónak egy nemzsidóval van pöre, akkor kerülje el azt az Ab hónapban, mert akkor a szerencse nem fog kedvezni neki, hanem inkább Adur hónapban kezdje el, mert akkor kedvez az ilyen dolognak a szerencse"
"Ha a zsidónak barma a nemzsidónak a barmát ledöfi, a zsidó nem tartozik kártérítéssel." Baba. kamma 13a., 37b.)
"Az életmentésnél ne igazodjék az ember a többséghez, - mondja Josef rabbi. - Ha azonban a nemzsidók vannak többségben, akkor az ember életmentésre nincs kötelezve." (Joma 85a. lap.)
A Baba bathra 48a. lapján ezt az utasítást adja Jehuda rabbi: "A kényszer útján (bíróilag) kiállított válaszlevél, ha zsidó által készíttetett, érvényes; ha nem-zsidó által készíttetett, érvénytelen; ha azonban egy nemzsidónak kell az ítélet előtt meghajolnia, akkor ütni kell őt és azt mondani, hogy tedd azt, amit az izraelita mond.
A Moéd-Katan (félünnep) 9b. lapján azt tanácsolja Jehuda rabbi, hogy egy gojtól goj ünnepen kell a, fizetséget kérni, mert ez akkor annak fájdalmat okoz". A l0b. lapon pedig azt tanítják, hogy "szabad zsidó ünnepen a nemzsidók vásáraira menni és barmot, rabszolgát, szolgálót, házat, mezőt. szőlőt venni, hogy így azokat a nem-zsidók kezéből kivegyük". Az Aboda zara la. lapján pedig azt olvassuk, hogy három nappal a nemzsidók ünnepe előtt tilos velük kereskedést űzni, valamint nekik

kölcsönadni, vagy pénzt adni nekik. Jehuda rabbi szerint szabad tőlük a fizetést elfogadni, mert ez rosszul esik nekik. A 7b. lapon szintén azt olvassuk, .hogy egy nemzsidónak mindig fájdalmat okoz az, hogyha fizetnie kell.
A Sanhedrin 91a. lapján olvassuk ezt az érdekes jogi esetet: "Makedóniai Nagy Sándor elé jöttek az egyiptomiak és követelték, hogy a zsidók adjak vissza azt az ezüstöt és aranyat, amit elődeik elvittek. Erre Gebiha ben Pesisa ajánlkozott hogy majd ő elmegy Nagy Sándor elé a zsidók kifogásait előadni és - úgymond - ha azok legyőznek, hát mondjátok azt nekik, hogy csak egy közönséges embert győztek le közülünk. És a vita elején mindjárt azzal felelt az egyiptomiaknak, hogy ugyancsak a Szentírás szerint - ahonnan azok a per tárgyát merítették - a zsidók 430 évig dolgoztak az egyiptomiaknak, hát fizessék meg most a munkabérüket. Felperes erre háromnapi haladékot kért s azalatt elhordta magát, minden fekvő birtokát otthagyván." (Ez a história egymásután háromszor mondatik el.)

Hogy mire becsülje a zsidó a cselédjét, erre nézve szép oktatást találunk a Berakhoth 17b. lapján. "Egyszer meghalt a szolgálója Eliézer rabbinak. Tanítványai hozzája menének, hogy vigasztalják őt. Amint meglátta őket, fölment a padlásra, de oda is követték; bement a szobába, követték; bement az étterembe; követték. Erre így szólt hozzájuk: Én azt hittem, hogy ti már a langyos vízzel leforrázzátok magatokat s most meg a forró víz sem elég nektek. Nem mondtam én nektek, hogy egy szolgát vagy szolgálót nem szokás gyászolni, sem fölöttük gyászáldást mondani? Hát mit mondjon az ember fölöttük? Azt, amit egy olyan embernek mondunk, akinek az ökre, vagy szamara megdöglött".
Az Aboda zara 26a. lapján azt olvassuk, hogy "egy zsidó nőnek nem szabad egy nem-zsidó nő szülésénél segédkeznie, mert ezáltal egy gyermeket segít a bálványozásra születni; egy zsidó nőnek nem szabad egy nem-zsidó nő gyermekeit szoptatni".
Hogy a zsidó az üzleti foglalkozást mindennél többre becsülje, arra így oktat ki a Talmudban Eleazár

rabbi: "Mindaz a zsidó, akinek nincs felesége, nem ember. Mindaz a zsidó, akinek nincs telke vagy földje, nem ember... Egy kézimunka sem oly kevéssé gyümölcsöző, mint a földművelés. Látott egy földet, amelyen széltében kelkáposzta volt ültetve és így szólt: Ha mindjárt egész hosszában káposzta lenne is beléd ültetve, még akkor is jobb náladnál az üzlettel való foglalkozás. - Midőn egyszer Ráb rabbi kalászok között ment s azok ide-oda ringtak, így szólt: Csak ringjatok folyton, az üzlettel való foglalkozás mégis jobb nálatoknál. - Raba rabbi mondá: "Aki száz zuzt fektet üzletbe, az mindennap húst ehet, bort ihat, aki ellenben földművelésbe fekteti, annak meg kell elégednie sóval meg sarjúval, sőt a földön kell aludnia s még veszekedésnek is ki van téve. Dugd be a lyukat a falban, de ne javítsd ki; javítsd ki, de ne építs, mert, aki épitkezéssel foglalkozik, az elszegényedik." (Jebamoth (63a.) A Kiddusin (eljegyzések) című traktátus 82a. lapján pedig így oktat Simeon rabbi: "Láttad-e már, hogy egy vadállat vagy madár kézműves-munkát végzett volna? És mégis munka nélkül táplálkoznak. Pedig csak azért vannak teremtve, hogy nekem szolgáljanak; én pedig teremttettem, hogy Teremtőmnek szolgáljak, hát én táplálkoznék munka nélkül?"

A Baba mezia 42a. lapján arra oktat a Talmiud, hogy az embernek mindig háromfelé kell osztania a pénzét: egyharmad részét birtokba, egyharmad részét árukba fektetni s egyharmad részt kéznél tartani. Előbb kell áldást mondani a vagyonra, mielőtt az ember megszámolta, mert azután haszontalan az imádság, minthogy az áldás nem száll valamely megmért dologra, hanem csak olyanra, ami még el van rejtve a szemek előtt, - A pénzt csak földbe ásva lehet igazán megőrizni, és pedig három-tenyérnyi mélyen, hogy a kutya ki ne kaparhassa. A falba rejteni nem tanácsos, mert kalapáccsal ki lehet kutatni az üreget.

Szépen oktatja a Talmud a zsidót arra, hogy ne segítsen máson, míg pénzt nem lát. Rabh így szól ugyanis fiához, Chiához: "Ne igyál orvosságot, ne húzass fogat magadnak, ne ingereld a kígyót; először nyisd ki a pénzes-zacskót, azután a kincses-zsákot."

(Pesachim 113a.)
Hasztalan rugdalóznak és hazudoznak a mi zsidaink, Kovács Alajos, jeles statisztikusunk is hiteles számadatokkal bebizonyította, hogy a világháborúban a fronton elesetteknek csak l.l %-a volt zsidó. Ez a kevés zsidó sehogy sem tudta elkerülni .azt a néhány eltévedt golyóbist. De amelyik csak tehette, az fölmenttette magát, ha másképp nem, csalással, vagy a tréneknél, magazinokban, kórházakban húzta ki a háborút. Mert Jochanan rabbi így oktatja őket: "Hogyha háborúba mész, ne menj elsőnek, hanem utolsónak, hogy elsőnek jöhess haza. Csinálj a szombatodból hétköznapot, csakhogy ne szorulj másra." (Pesachim 113a.)
A Baba kamma (első kapu) 60b. lapján ezt tanítják a rabbik: "Ha éhínség van a városban, akkor rakd a lábadat, azaz vándorolj ki!" A Berakhoth 62b. lapján ezt a nem éppen militarista tanácsot adják: "Ha a kürt Rómában megszólal, akkor te, füge-árus fia, add el atyád fügéit!" (Azaz: hogyha háború tör ki, add el, amid van, és szedd a sátorfádat!)
A németek ellen nagyon tüzel a Talmud; elmondja ugyanis a Megillah 6a. lapján, hogy Jákob így szólt az Úr előtt: "Világ ura! ne hagyd a gonosz Ézsau szándékát érvényesülni!" Ez alatt a név alatt (Ézsau) az edomita germánokat kell érteni, akik egy fölkelésük alkalmával (Nem a világháborúra céloz.?) az egész világot föl akarják majd dúlni. A 6b. lapon Chanina rabbi is így szól: "Háromszáz koronás fő van az edomita Germániában és 365 elöljáró van Rómában; ezek mindennap egymás ellen vonulnak, amikor is egy leveretik, míg végre megsokallják és királyt választanak."

**Az uzsora.**

Az Úr megengedte a zsidóknak annak idején, hogy az idegenektől kamatot szedhessenek. (Deut. 23., 20.) Azonban ezt a "csalhatatlan" rabbik nagy sora úgy magyarázza, hogy az Úr megparancsolta zsidóknak, hogy az idegenektől kamatot szedjenek. Majmonides is így ír: "Isten megparancsolta nekünk, hogy a gojtól uzsorát vegyünk és csak úgy kölcsönözzünk neki,

hogy a kölcsönünkből ne legyen neki haszna és, hogy ne segítsük, hanem kárt okozzunk neki, még olyan dologban is, amelyben ő hasznunkra van; ellenben egy izraelitával szemben ez az eljárás tilos." (Seph. mizv. 73d.) - Mózesnek fenti megengedő szavait tehát a rabbik parancsoló formában értelmezik. (Psikta rab 80c. Teze. 158.) Ugyanezt ismétli Levi bar Gerson (ad Pent. 234d., Teze.) mondván: "Mózes e szavai parancsoló törvény; mert az idegenek bálványozást űzvén, a törvény megparancsolta nekünk, hogy nekik minden lehető módon kárt okozzunk, ezért Mózes (fenti) szavai is azt mondják, hogy az idegeneket minden tekintet nélkül zaklassuk az adósságok behajtásával."
"Tilos a gójoknak uzsora nélkül kölcsönözni - mondja a Talmud - de uzsorára szabad." (Aboda zara 77 a. pisk. Tos. 1.) Bechaj rabbi pedig ezt írja:
"Az áldott emlékű rabbik azt mondták, hogy a zsidó csak annyi kamatot vehet a gojtól, amennyit az ő (t. i. a zsidó) életszükségletei kívánnak (ez ugyan nagyon elasztikus meghatározás!) hiszen az élete kezedben. VAN, oh zsidó, mennyivel inkább a pénze is! (Ad Pent. 213d. Teze és 214a.)
Érdekesen magyarázza a Talmud az uzsora szépségét: "Szabad az embernek (t. i. a zsidónak) gyermekeinek és háznépének uzsorára kölcsönözni, hogy így ezek az uzsorát megízleljék." (Baba mezia 75a.)
Majmonides egy másik munkájában is azt tanítja, hogy "az ember a gojnak csak uzsorára kölcsönözzön.'' (Jad chasaka IV. r. 172a., 5. fej. 1. sz.) David Kimchi a 14. zsoltár (héber szerint 15). 5. versének fejtegetésében ezt mondja: "A törvény csak azt tiltja, hogy a testvért, vagyis az izraelitát. nem szabad uzsorázni. Másokat (38. sz.) megenged. Isten csak az izraeliták kiuzsorázását tiltja, de az idegenekét nem." Hogy a gojok, a "világ népei", nem testvérei a zsidóknak, bebizonyítja Lipman rabbi imígyen: "Tán azt akarod ellenvetni, hogy Ézsau gyermekei (vagyis Jézus hívei) neked testvéreid, hát azt felelem, hogy nem igaz. Valamikor testvéreink voltak és meg is volt tiltva, hogy őket kiuzsorázzuk; de most erre a jótéteményre méltatlanok lettek, mert

amidőn látták, hogy az ellenség a templomot földúlja, nem jöttek segítségünkre. És annál inkább is idegenek hozzánk, mert úgyszólván segítettek a templomot lerombolni. Különben ők maguk is idegennek tartják magukat, mert nem metéltetik magukat körül." (Sepher Nizzachon 138., 139.)
Halljuk még egyszer Bechaj rabbit, aki a Mózes könyveit fejtegető művének 113d. lapján így csicsereg: "Ezen szavak: Aki pénzét nem adja uzsorára (14. zsolt. 5.) nem tartalmaznak olyan parancsot, amely a gojok meguzsorázását tiltaná. Ellenkezőleg: legföljebb csak korlátozásnak és megnehezítésnek tekintendők azokra nézve, akik a nemzsidók meguzsorázásának elmulasztása dacára részesei akarnak lenni ama kegyelemnek, amely nekik e zsoltárban megígértetik."
Abarbanel zsidó, Spanyolország egykori pénzügyminisztere, leplezetlenül megvallotta, hogy a zsidók törvényüket ("Szabad az idegenektől uzsorát venni") tetszésszerinti magasságú kamatokra magyarázzák. Érdekes, hogy először azt mondja ő, hogy az idegenek alatt nem a keresztényeket kell érteni, de ezt később helyreigazította, kijelentvén, hogy "ezt csak a béke kedvéért mondotta, hogy a zsidók háborítatlanul élhessenek a keresztények között". (Mark. hammis 77. d. Teze.) Egy másik rabbi pedig így szól: "Bölcseink igazságot láttak, midőn megengedték, hogy a keresztényektől uzsorát vehessünk". (Maggen Abrah. 72. fej.) Ide iktatjuk még a megtért Schwabe rabbinak szavait: "Ha a kereszténynek pénzre van szüksége, a zsidó mesterileg tudja őt rászedni, uzsorát uzsorához számít, míg az összeget oly magasra föl nem verte, hogy azt a keresztény
birtokainak eladása nélkül többé ki nem fizetheti; vagy, míg az összeg a vagyonhoz képest százra vagy ezerre nem rúg és akkor pörrel áll elő s a hatóságnál odaműködik, hogy a kizavart keresztények birtokába helyeztessék". (Jüdischer Deckmantel 171a.)
Abarbanel és Bechaj körmönfont uzsora bölcseleteire gyönyörűen rácáfol a tudós Hulsius Antal orientalista, (Theologia Judaica 422. és köv. lapokon)

kimutatván róluk, hogy ők a zsoltáros fenti szavait csak tanács és nem parancs értelmében veszik, azaz úgy tanítják, hogy az uzsora ugyan nem tökéletes, de megengedett dolog, tehát a zsoltáros és a törvény csak ratione modi, non vero ratione objecti kárhoztatja. Azonban, ha ez az uzsorára nézve áll, akkor állhat más egyéb tilalomra nézve is és így rövidesen minden ószövetségi parancsot egyszerűen tökéletességi tanácsnak minősíthetünk s ezzel kidobtuk az egész törvényt.
A Baba mezia 65b. lapján ez áll: Ha valaki egy embernek a földjére kölcsönt ad és így szól: Ha te ezt nekem mától számítva három éven belül meg nem fizeted, akkor a föld az enyém - övé az a föld. így tett Boéthos, Zonin fia, a bölcsek (rabbik) beleegyezésével. (A talmudisták szerint tehát a hároméví kamat 100%!)
A 70b. lapon ezt mondja Nachman: Inkább kölcsönözz egy zsidónak hiába, mint a nem-zsidónak
A 61b. lapon Raba és Rabina rabbik így beszéltetik az Urat: Én, aki egy elsőszülöttnek és nem elsőszülöttnek ondócsöppje között különbséget tettem, először is azt fogom büntetni, aki egy zsidónak nevére ad egy nem-zsidónak kölcsönt.
A 75b. lapon pedig arra figyelmeztetnek, hogy hárman vannak, akik kiáltanak és nem nyernek meghallgatást: aki tanuk nélkül ad pénzt kölcsön, aki. urat vesz maga fölé s aki fölött felesége uralkodik. Ki az, aki urat vesz maga fölé? Aki egy nem-zsidó nevére íratja pénzét.

**Az eskü.**

Minthogy a talmudzsidó a gojokat csak állatoknak tekinti, könnyen megérthetjük, hogy mekkora jelentőséget tulajdonítanak ők a keresztényekkel szemben letett eskünek. És, ha egyszer a Talmud a nemzsidók vagyonát és vérét a zsidók föltétlen tulajdonának jelenti ki, elképzelhetjük, hogy minő komikusnak tűnik föl a talmudzsidó előtt. mikor a goj az enyém-tied felől kezd vele vitatkozni. A talmudzsidó tehát, mikor esküt tesz valamire, azzal a mentalitással teszi, hogy az úgyis semmis.

Az Aboda zara 28a. lapján szépen elmondatik, hogy Jochanan rabbi egy előkelő nemzsidó nőt hamis esküvel így csalt meg; "Esküszöm Izrael Istenére, hogy semmit el nem fogok árulni." A szívében azonban ezt mondotta: De az én népemnek el fogom mondani. És el is mondta minden zsidónak mindjárt másnap.
Az eskünek ezt a semmissé tételét elvileg megengedik a rabbik (Schulchan Aruch Jore d. n. 232. § 12. 14.), valahányszor a zsidót kényszerítik az esküvésre. No de hiszen a bíróság előtt sokszor esküdniük kell a feleknek, tanuknak: hat akkor a talmudzsidó egyszerűen hamis esküt tesz. Ugyancsak a Schulchan Aruch (terített asztal) mondja az idézett helyen, hogy ha egy király esküre kényszerít egy zsidót arra nézve, hogy vétkezett-e egy nemzsidó nővel s halálra akarja őt ítélni, akkor az kényszerített eskü és lélekben semmisnek tekintendő. - Ha egy fejedelem arra esketteti a zsidót, hogy nem megy ki az országából, a zsidó gondolja azt, hogy ma nem és tegye le az esküt, Ha pedig a fejedelem úgy szövegezi az esküt, hogy soha nem megy ki, akkor a zsidó gondolja azt, hogy ezen és ezen, föltétel alatt nem és esküdjék meg. (Seel utesuvoth 25b.) A Schulchan Aruch világosan tanítja ugyanott, hogy mindez csak akkor érvényes, ha az istentelen goj nem veszi észre, hogy az ember az esküt áthágja. A rabbik egyébként egyhangúlag azt tanítják, hogy a titkos bűnök meg vannak engedve. csak arra kell vigyázni, hogy ki ne derüljenek. (Hagiga 16., Kiddusin 40., Majmonides Jad. ch. 4., 11., 31a., Mose. Mikk. seph. miz. gad. 132., Baba kamma 113.) Azonkívül a zsidó vallási könyvek is mind azt tanítják, hogy az engesztelőnapon a zsidónak minden bűnei, még a legsúlyosabbak is, megbocsáttatnak, tehát a hamis esküvések is. A restitutió (elégtétel) pedig a zsidó morálisban ismeretlen fogalom. (Midras tephill, a 15. zsoltárról 13b., Jalkut Simoni a zsoltárokról 94d., Jalk. chad. 121a., Kad. hakkod. 43d., Sepher Chas 4.)
A zsidó tehát könnyen megesküszik, még ha egy kereszténynek meggyilkolásáról folyik is a per, mert hiszen a Talmud szerint csak egy barmot öltek le...
De azt hisszük, untig elegendő citálnunk a zsidók

ünnepies engesztelőnapi imáját (Kol Nidre), amely így szól: "Minden fogadalmam és kötelezettségeim, büntetéseim és esküim, amiket ettől az engesztelőnaptól fogva a jövőig fogadni, esküdni, ígérni fogok, legyenek feloldva, elengedve, megsemmisítve, semmiseknek és hatálytalanoknak tekintve. Fogadalmaink ne legyenek fogadalmak és esküink ne legyenek eskük". (Prágai Machsor II. 91a.) - De egyébként is, ha egy zsidó olyan esküt tett, ami neki rosszul esik, bármikor elmehet egy rabbihoz, sőt három közönséges emberhez is és azok feloldhatják esküje alól. (Sepher mizv. gad. 70a.) Egyébként a Talmud szerint a rabbik még magát az Úristent is abszolválni szokták, amint később olvasni fogjuk.
A Jore Dea, a zsidó Corpus Juris 232. sz. 12. §-ban megvígasztalja a zsidót, hogy ne vegye a szívére, ha az Isten nevére eskették is meg: sőt, ha fejedelem kötelezi is esküre, nem tartozik az igazat megmondani, hogyha abból egy hitsorsosának kára származnék.
Lássunk egy szép históriát a Talmudból! "Egyszer, amint az öregek a kapu előtt ültek, két fiú ment el előttük; az egyik (köszönésképpen) befödte előttük a fejét, míg a másik kitakarta (tiszteletlenségből). Erre azt mondta Eliézer rabbi, hogy amelyik a fejét kitakarta, az egy kurvagyerek (mamser), Jehosa rabbi pedig azt mondta, menstruációban fogantatott (ben hannida). Akiba rabbi pedig azt mondta, hogy mamser és ben hannida. Erre így szóltak Akiba rabbihoz: Hogyan veheted a lelkedre, hogy kollégáidnak ellentmondj? Most ő így felelt: Be is fogom nektek bizonyítani! Erre elment a fiú anyjához, aki zöldséges kofa volt a piacon és így szólt hozzá: "Leányom, ha te nekem valamit megmondasz, amit én kérdeni fogok tőled, akkor én téged beviszlek az örök életbe.
- Erre az asszony így szólt: Esküdj meg nekem erre! - Ekkor Akiba rabbi megesküdött az ajkaival, szívében azonban semmissé tette az esküt és kérdé az asszonytól: Hogy is történt az a te fiaddal? Erre az asszony így felelt: Mikor a menyegzőm volt, tisztátalan voltam s a férjem elkülönítette magát

tőlem. Azonban hozzám jött a vőfélyem s attól van a fiú. - Bebizonyosodott tehát, hogy a fiú mamser és ben hannida. Erre így szóltak az. öregek: Nagy Akiba rabbi, mert a rabbik tévedését is bebizonyítja! (Kalla 18b.)
Ezek után ne csodálkozzunk azon, hogy a Károly körút egyik zsidó kávéházában egy közismert "tanú tőzsde" volt, ahonnan a megszorult fiskálisok bármely reggel föl tudtak csípni két hitsorsost, akik a bíróság előtt mindent esküvel bizonyítottak.

**Kútmérgezés. Szentséggyalázás.**

Gaguin Róbert, a Franciák Története című könyvének II. kötetében elbeszéli, hogy a zsidók Fülöp király alatt 1320-ban a pestises betegeknek pénzt adtak, hogy járják be egész Franciaországot és mérgezzék meg a kutakat. Narbonne tartomány Vitry városában fedezték föl ezt az akciót s a .szervező zsidókat és cinkostársaikat elégették.
Stumphius Krónikájában olvassuk, hogy 1333-ban a Bodeni-tó melletti Kostnitzban III. Ulrich püspök alatt több zsidót ítéltek máglyára a kutak megmérgezése miatt.
Naucler (vol. 2., generat. 45.) beszéli, hogy l345-ben Elszászban, Benafeldben a zsidók egy általános kútmérgezést kíséreltek meg s a vizsgálat során azt is bevallották, hogy Németország valamennyi kútjának megmérgezését tervbe vették.
Aventini János (annal. lib. VII.) írja, hogy ugyanazon évben szent Cecília napján (nov. 22.) Augsburgban több zsidót égettek el kútmérgezés miatt, valamint Nördlingenben, Eszlingenben, Ulmban, Schwäbisch-Hallban és Sváborszag több helységében.
XXI. János papa "De Leprosis" levele 1321-ben említi, hogy Anjou Fülöp gróf is jelentést tett neki arról, hogy a zsidók különféle eszközöket használnak föl arra, hogy a keresztényeknek ártsanak, többek között méregitalt készítenek nekik, amelyeknek receptjét egy Krisztusgyalázó irat mellett Bananiás zsidó házában találták meg.
Gerson János, Naucler, Spina Alfonz és Sartorius írják, hogy 1290-ben egy keresztény nő

elszegényedvén, zsidónak adta zálogba gyermekét, aki csak úgy engedte ki a gyermeket, hogy a szerencsétlen nő egy konzekrált ostyát lopott neki, amit a zsidók meggyaláztak. A zsidó azután egy forró vizes fazékba dobta a szent ostyát, de egyszerre csak elkezdtek a gyerekei kiabálni, hogy az apjuk egy szép kis gyermeket akar a baltával a forró vízbe benyomni s nagy lármával kirohantak az utcára. A keresztények erre behatoltak a házba, majd értesítették a püspököt, aki nagy processzióval vitte vissza a szent ostyát a templomba.
1305-ben Korneuburgban két zsidót ítéltek halálra a szent ostya meggyalázása miatt. Egy Zerklinus nevű zsidó ugyanis egy buta napszámossal karácsonykor ellopatott egy szent ostyát; a napszámos megáldozott, de rögtön kiköpte a szentséget s elvitte a zsidónak, amiért 3 forintot és egy új ruhát kapott. A zsidó eldugta a szent ostyát és három éven keresztül mindennap meggyalázta egy Áron nevű zsidó társaságában. A napszámosnak később megőrjítő lelkifurdalása támadt s följelentette a két zsidót. Így kerültek a máglyára.
Aventin történetíró, Ousorg Ulrik régensburgi kanonok, Schedel Maszl straubingi kaplán és még mások is beszélik, 1337-ben Bajorország Deggendorf városában a zsidók egy bukott leányt béreltek föl, aki gyermekeit elzálogosította náluk, hogy hozzon nekik egy konzekrált ostyát s akkor fizetség nélkül visszakapja gyermekeit. Mikor a szerencsétlen tíz szent ostyát összelopkodott, a zsidók éjjel összegyűltek s a szent, ostyákat hegyes árakkal szurkálták. De íme, mindenik szúrás után vércsöppek jelentek meg; de a zsidók ezzel nem törődtek, hanem tövissel kezdték vakarni a szent ostyákat. De ekkor meg egy bájos kisded jelent meg. A zsidók azonban most sem tágítottak, hanem befűtöttek egy kemencébe, hogy a szent ostyákat elégessék. Azonban azok a tűzben is épek maradtak s ismét megjelent a szép kisded alakja. Most kiszedtek a zsidók a szent ostyákat a tűzből s kalapácsokkal kezdték verni. Most harmadszor jelent meg a kisded. Erre a zsidók megijedtek, megtöltöttek egy zacskót méreggel, beledobálták a szent ostyákat s a zacskót

egy kútba eresztették. A mérgezett kút vizétől sokan meghaltak. De a kút fölött éjjelente némelyek különös csillogást láttak, panaszos hangokat hallottak. A nyomozás megindult. Mikor kitudódott, hogy a zsidók mit tettek, megrohanták a zsidók lakásait, akik közül sokat leszúrtak, sokan pedig félelmükben maguk gyújtották fel a házukat s inkább családjukkal együtt bennégtek, semhogy a keresztények kezébe kerüljenek.
1369-ben Brüsszelben egy Jonathan nevű gazdag zsidó egy Louvain János nevű kikeresztelkedett zsidónak 60 tallért adott, hogy neki egy konzekrált ostyát lopjon. A szent ostyákat ott is összeszurkálták a zsidók és több kiváló történetíró könyve szerint vércseppek jelentek meg a szúrások helyén. (A művek idézését helyszűke miatt mellőznünk kell. Lásd Pawlikowsky: Der Talmud in der Theorie und in der Praxis, Regensburg 1866, 233 -240. lap.)
Schlager írja "Wiener Skizzen" című munkájában (2. sorozat 230. lap), hogy 1420-ban bécsi és enns-i templomokból négy szentostyát ellopattak, összeszurkáltak, tűzbe dobtak és azt a keresztényt, akivel a lopást elkövettették, megölték.
Heinricus Speculum mag. Exempl 148. dist. X. Exempl. II. írja, hogy 1460-ban a boroszlói zsidók az elvetemült sekrestyéssel 30 ezüstért több szent ostyát lopattak ki a tabernákulumból és azokat undokul meggyaláztak.
Sartorius könyvében (77. lap) olvassuk, hogy 1477-ben Passauban egy gonosz keresztény a tabernákulumból lopott ki egy szent ostyát a zsidóknak, a bűntényt azonban fölfedezték s a zsidókat a tolvajjal együtt érdemük szerint megbüntették.
Naucl. I.-III. chron. és Bocerus János lib. 2. de origine et rubes gestis dueis Megapoleos írják, hogy 1492-ben a mecklenburgi Sternbergben egy elvetemült papot sikerült a zsidóknak megvesztegetni s tőle két szent ostyát megkaparintani. A papot és 30 zsidó bűntársát máglyára ítélték.
Sartorius könyvében (67. lap) olvassuk, hogy a szászországi Hallében 1514-ben kivégzett Pfefferkorn nevű kikeresztelkedett zsidó beismerte, hogy három

konzekrált ostyát ellopott, amelyek közül egyet összeszurkált, de abból vér serkedt ki, a másik kettőt pedig eladta a többi zsidóknak.
Ugyancsak Sartorius könyvének 51. lapján olvassuk, hogy Brandenburgi Joákim hercegsége alatt egy gonosz keresztény ellopott egy szent ostyát s eladta a zsidóknak, akik azt meggyalázták.
Roverus Pontanus Rerum Memorabilium I. V., valarnint Lippomanus Alajos lengyelországi pápai követ (1556.) bizonyítják, hogy Zsigmond lengyel király alatt egy pacanow-i cselédleány a szent áldozásnál elsikkasztotta a szent ostyát s hazavitte zsidó gazdájának, aki elvitte a zsinagógába és a zsidókkal meggyalázta. Ez gaztett is kitudódott s valamennyien máglyára kerültek.

## HARMADIK RÉSZ
## A pornográfia tárháza.
## "Gyöngyszemek" a Talmudból.

Keresztény testvéreim, gondolkodjunk egy kissé! Ugyebár, mindnyájan tudjuk, hogy az erkölcsök az utóbbi évtizedek alatt nagyon. sokat romlottak. Mi rontott rajtuk legtöbbet? Az irodalom; az az irodalom, amelynek legkedvencebb témája a házasságtörés. Kik ennek az irodalomnak a termesztői? A zsidó fajhoz tartozó irkászok. Honnan merítik ezt a sok undokságot? A Talmudból. Hiszen a Talmud kivonata a zsidó vallástan; a Talmudot adják elő a zsidó hittanórákon. Csoda-e tehát. ha a Talmud szellemében oktatott lányoknak fogalmuk sincs a tiszta házaséletről ... És, ha a baj csak ennyi volna! De a zsidó asszonyok erkölcstelenségeit megírják pikáns tárca, novella, regény és színmű formájában, s ezekben az írásművekben általánosítva csak az asszony szerepel, elhallgatják mellőle, hogy a zsidó asszony követi el azokat a házasságtöréseket. Gondolkodjunk csak egy kissé és rá fogunk jönni arra, hogy a zsidó íróknak ez az általánosítása terjesztette el az erkölcstelenséget a keresztény asszonyok között.
A Talmud fordítása I. kiadásának megjelenése idején "Az Est" és a többi zsidó lap kórusban követelte. hogy

a rendőrség tartóztasson le, mert én ocsmányságokat hirdetek a Talmudból, pedig ez csalás, mert abban a szent könyvben nincs semmi pornografikus dolog. Rögtön odazúdítottam nekik egy csomó idézetet, amire ők persze kussoltak s többet nem ordítottak rendőrért. Most itt adom egy csomóban azt a gazdag gyűjteményt, hadd lássák a keresztények, hogy minő "szent" könyvből folyik a tanítás a zsidó hittanórákon.

Már az I. részben idéztetik a Sanhedrin 52b. lapjából, hogy, "ha egy férfi házasságtörést követ el és egy másik férfi feleségével - kivéve egy máshitűnek a feleségét, - akkor megfojtás által kell őt megölni" A Talmud Tosephot-ja, valamint a nagytekintélyű Rasi is azt tanítja (Ad Pentat. Lev. 20" 10.), hogy ebből az idegennek felesége ki van véve, tehát világos, hogy a nem zsidóknál nincs valódi értelemben vett házasság. Hát persze házasságról csak emberek között lehet szó, a nem-zsidó pedig nem ember, hanem barom, szamár, miként az I. részben idézett Talmud-passzusokkal kimutattuk. Bechaj, Levi, Gerson és még egy falka rabbi uniszónó tanítja, hogy a zsidó nem követ el házasságtörést, mikor keresztény nővel erkölcstelenkedik. Majmonides a "Sas" is így nyilatkozik: "Szabad az asszonyt hitetlenségében (vagyis a hitetlen, nem-zsidó nőt) megbecsteleníteni". (Jad. ch. 2b.)

De élvezzük magát a Talmudot! A Berakhoth 57a. lapján olvassuk, hogy "aki álmában az anyjával közösül, az bölcsességet remélhet; aki egy eljegyzett, hajadonnal, az jártasságot a Tórában; aki a nővérével, az tudományt, aki felebarátjának feleségével, az örök életet. Nos tehát, kedves olvasóm, ugyebár, ha a házasságtörés még álomban is ekkora jóval van összekötve, nemde bolond lenne; aki nem jártatná égész nap az eszét valamely menyecskén, hogy aztán éjjel azzal álmodjék! Hiszen ez a legkönnyebb út az üdvözüléshez!
Szép dolgot találunk a Nidda (havi tisztulás) 47b. lapján is: "Egy hároméves és egynapos leány eljegyeztetik a közösülés által; ha azonban a harmadik évén alul van, akkor az elhálás csak annyi,

mintha az ember a szeméhez nyúlna az ujjával, azaz nem sérti meg a szüzességet, mert a bélyeg újból benő".

"Egy hároméves és egynapos leány a közösülés által feleséggé tehető, ha a dolog házasság céljából történt. Ha az özvegy asszonnyal a sógora hált, akkor ezáltal nejévé tette őt. Ha egy kilencéves és egynapos fiú a bátyja özvegyével halt, akkor ezáltal a nejévé tette és csak akkor adhat az asszonynak váláslevelet, ha már nagykorú lett". (Sanhedrín 55b.)

A Jóma (engesztelő nap) 18b. lapján elmondatik, hogy első mestereknek: Rabh és Nachman rabbiknak az volt a szokásuk, hogy, ha idegen városba érkeztek, kikiáltatták, hogy ki akar egy-két napra a feléségük lenni? Ugyanott a 19b. lapon olvassuk, hogy egykor Elijahu (Illés próféta) így szólt Jehuda rabbihoz: "Ma van az engesztelőnap s mégis hány szüzet fogok ma megszeplősíteni? De az Úr azt mondja, hogy bűn a kapu előtt marad". (Nem érintik a lelket.)

Az Aboda zara 17a. lapján olvassuk Eliézer rabbiról, hogy nem létezett k .... e földön, akivel ő nem hált volna; midőn egyszer meghallotta, hogy egy tengerentúli országban van még egy k ...., aki egy zacskó dénárért ad .., magához vette a pénzt és annak a nőnek kedvéért hét folyón utazott keresztül. A dolog véghezvitele alatt azonban a nő szelet adott és így szólt: Amint ez a szél nem megy oda vissza, ahonnan kijött, úgy nem fog Eliézer penitenciája sem elfogadásra találni... Azonban az Úr Eliézer halálakor így kiáltott az tízből: Eliézer bement az örök életbe.

A Kiddusin (eljegyzések) című traktátus 81a. lapján mondatik Akiba rabbiról, hogy tízszer nekilátott egy asszonyt a pálmafán; átkarolta tehát a fát és fölmászott az asszony után. De az asszony képében a sátán rejtőzött, aki a rabbit így fogadta:

Ha nem mondták volna az égben, hogy Akibával óvatosan kell bánni, nem adnék két fillért sem az életedért! Meir rabbit meg egy folyó túlsó partjára csalta át egy asszony-ördög. Tarpon rabbiról is hasonló kalandot olvasunk. Pedig a Talmud azt mondja, hogy a rabbik tettei a törvény magyarázatául tekintendők (Berakoth 62a., Hagiga 5b. Lásd a Talmud tekintélyéről szóló bevezetést).

A Sanhedrin 22a. lapján ezt a szentírás-magyarázatot találjuk: "Abisag így szólt Dávidhoz: Végy engem nőül. Dávid pedig így felelt: Te tiltva vagy nekem. (Akkor már 18 felesége volt.) Abisag erre így szólt: Ha a tolvajnál hiányzik a bátorság, akkor erényes lesz. Erre Dávid így szólt: Hívjátok be hozzám Bath-Sebát, (Hogy az ellenkezőt, vagyis képességét bebizonyítsa.) Bath-Seba bejött a király szobájába. Jehuda rabbi mondja: Abban az órában Bath-Seba 13 törülközőben törölte meg magát. (Mindenik elhálás után meg kell magát törülnie.) - Méltán mondja tehát a következő hasábon a tudós Semnél rabbi: Az asszony egy alaktalan tömeg s ezzel köttök szövetséget, ami őt készséges eszközötökké teszi. A férfi dolga elbánni a feleségével, akar egy darab hússal, amit a mészárostól vett s amit tetszése szerint pörkölve vagy sütve költhet el; mindent tehet vele, amit akar (következik a közösülés stb. módozatainak meztelen felsorolása), ő arra van rendelve. hogy mindent panasz nélkül tűrjön. (Nedarim 20b.) - "Egy nemzsidónak szabad elvennie a saját leányát, a rabszolgának még saját anyját is. De, ha a nem-zsidó az ő rabszolgájának a feleségével hál, halállal büntetendő. Ha egy nemzsidó egy másiknak feleségével természetellenesen közösül (úgy, hogy nincs köztük copula), akkor nem büntetendő.

A nyilvános imák a zsinagógában 10 férfi jelenlétét követelik (Megillah 23b. és máshol) 9 férfi és egymillió asszony sem teszik teljessé a gyülekezetet, Isten jelenléte hiányzik, mert az asszony - semmi. Dostoj rabbi a Numeri 10, 36. versét magyarázván, azt mondja, hogy az Istenség kétezernél és két milliárdnál kevesebben nem nyugszik. Tehát, ha egy hiányzik és egy terhes asszony van ott, megeshetik, hogy egy kutya megugatja és korcsot szül s akkor az Istenség elvonatik az izraelitáktól. (Baba kamma 83 a.)

A Szóta (házasságtöréssel gyanúsított asszony) 2a, 7a, 8a és b., 20a. lapjain olvassuk ezeket: "Ha egy férfi a feleségére való féltékenységét kellőképpen megokolja, akkor két tanú előtt meg kell az asszonyt intenie és azután az egyik tanúnak bizonysága

alapján is joga van az asszonyt a "keserű vízzel" megitatni. - Ha az asszony azt mondja: én tisztátalan vagyok, - akkor szét kell törni a kethubát (házassági szerződés) és az asszony elválasztatik. Ha azonban azt mondja: Én tiszta vagyok, - akkor kivezetik a keleti kapuhoz, mert ott szokás a házasságtöréssel gyanúsítottakat megitatni, azután megfogja a pap a ruháját és fölszakítja, hogy a melle kilássék, azután a haját is kibontja. Hogyha szép melle van, akkor nem szabad a ruháit annyira letépni s ha szép haja van, azt nem szabad kibontani. - Ha fehérbe volt öltözve, most feketébe öltöztetik, ha arany ékszere, lánca, orrkarikája, gyűrűje volt, ezeket elszedik tőle, hogy eléktelenítsék. Azután a pap egy pálmarostból font kötelet vesz elő és odakötözi az asszonyt (a pányvához) a melle fölött. Aki látni akarja a bűnöst, megnézheti, kivéve az ő rabszolgálóit, mert ez által azok szíve megkeményedne. - A nőt nem meztelenül kövezik meg. Minthogy az asszony először a csípőjével vétkezett, azután a testével, azért először a csípőjét ütik, azután a testén és a többi testrésze sem marad mentes. Ő először a csípőjét takarta föl annak a férfinak, azért esik a csípőjére; azután a hasára vette őt, azért dagad föl a "keserű víztől" a hasa neki is; csemegeétkekkel etette a férfit, azért az ő áldozata a barmok étke leszen; ő továbbá drága bort adott annak a férfinak drága pohárban, azért ad neki a pap "keserű vizet" cserépcsészéből. - Alighogy megissza az asszony a "keserű vizet", arca szürkéssárga lesz, a szemei kidüllednek, az erei megdagadnak és mindenki ezt kiáltja: Vezessétek ki! Vezessétek ki! - hogy a csarnokot ne tegye tisztátalanná (mások szerint: mert meghalhat vagy esetleg havibajt kaphat).

"Az asszonyra nehezedő átkok közé tartozik az is, hogy a haját megnöveszti, mint Lilith (éjjeli rém), a vizelésnél guggol, mint a barmok és férjének matracul szolgál". (Erubin l00b.)
"Az asszonyi tej tisztátalanná tesz, még akkor is, ha akaratlanul csöppent valamire. A barom teje csak akkor tesz tisztátalanná, ha akarattal csöppentetett valamire". (Sabbath 148b.)

A Sanhedrin l00b. lapján olvassuk, hogy egy leány mindig teher az apjának, még éjjele sincs a sok gondtól: míg kicsiny, vigyázni kell, hogy el ne csábítsák, ha felserdült, vigyázni kell, hogy ne k... álkodjék; ha férjhez adható, vigyázni kell, hogy otthon ne maradjon, ha férjhez ment, vigyázni kell, hogy gyerekek nélkül ne maradjon; ha megöregedett, vigyázni kell, hogy varázslással ne foglalkozzék. A rabbik is azt tanítják, hogy ugyan a világ se férfiak nélkül, se asszonyok nélkül fenn nem állhatna: de mégis jó annak, akinek fiai vannak és jaj annak, akinek leányai vannak. A rossz asszony a férfi bélpoklossága. Kergesd ki a rossz asszonyt és meggyógyultál a bélpoklosságtól. Jó a szép asszony férjének, mert az ő napjai duplán számítanak. Fordítsd el szemeidet a bájos asszonytól, mert könnyen hálójába kerít. Ne látogasd férjét, bort és más részegítőt inni nála, mert egy szép asszony arca már sokat tönkre juttatott és számosokat ölt meg. "Egyszer egy apa meghallotta, amint a felesége így szólt a leányához: Mért nem vagy diszkrétebb a házasságtörésnél? Nekem tíz fiam volt, de csak egy volt az apádtól. Az apa ezt meghallván, halálos ágyán így végrendelkezett: Az egész vagyonom egy fiamé legyen. Aztán persze nem tudták, hogy melyiket akarta örökösévé tenni. Banaábhoz fordultak tehát és ez így szól: Menjetek, üssetek rá atyátok sírjára, míg föl nem kel és ki nem nyilatkoztatja, hogy kire hagyta közületek a vagyonát. Elmentek tehát a sírhoz mindnyájan, csak az az egy nem, aki az igazi fia vala. Erre Banaáh így szólt: Azé legyen a vagyon. (Baba bathra 58a.)
A rabbik tanítják: Ezek a szépítőszerei az asszonyoknak: a szemeiket stíbiummal mázolják be, a testüket meg az arcukat pedig világospiros porral kenik be. Némelyek azt mondják, hogy a szőrt is eltávolítják lent a szeméremtestükről. Chisda rabbi, felesége a menye szemeláttára cicomázta magát, amire Huna rabbi megjegyezte, hogy ez illik egy fiatal asszonynak, de egy öregnek nem. Chisda erre így telelt: Istenemre, nemcsak a le anyád, hanem a nagyanyád is így tesz, még ha a sír szélén áll is, mert azt szokták az emberek mondani: A hatvanesztendős

asszony épp úgy fut a muzsika után, mint a hatesztendős. (Moéd Katan 9b.)
"Azoknak az asszonyoknak, akik szombaton tiltott ékességgel mennek ki, olyan lesz a szeméremtestük, mint egy erdő; mások szerint: csepegni fog, mint egy korsó". (Sabbath 62h.)
"Bár Kapara tanítá: Az igazak műve nagyobb, mint az ég és föld műve. A hajadon a hét negyedik napján tartsa a menyegzőjét és ötödik napon háljon a férjével, mert ezen a napon áldattak meg a halak, hogy szaporodjanak. Az özvegy a hét ötödik napján tartsa a menyegzőjét és a hatodik napon háljon a férjével, mert ezen a napon adatott az áldás az embereknek, hogy szaporodjanak". (Kethuboth 5a.)
"Cbasdi rabbi így szólt a leányaihoz: Ne egyetek káposztát a férjetek előtt. Éjjel ne egyetek káposztát. Ne végezzétek a szükségeket ugyanott, ahol a férjetek; ha a férjetek megfogja egyik kezével az emlőtöket, a másikkal a szeméremtesteteket, akkor engedjétek neki az emlőtöket megfogni, de a szeméremtesteteket ne, míg csak egészen föl nem izgatódik; akkor aztán hagyjátok neki". (Sabbath 140a.)
"A rabbik tanítják: Egy pohár bor jól áll az asszonynak, kettő csúnyán, háromnál erkölcstelent kíván a szájával, négynél még a szamarat is megveszi a vasáron (vágyai kielégítésére) és semmi nagy dolgot nem csinál ebből". (Kethuboth 65a.)
"Az asszonyt háromféle módon lehet feleséggé tenni és kétféle módon kapja vissza önállóságát. Meg lehet az asszonyt ugyanis szerezni pénzen, okirattal és elhálással. Visszanyeri pedig önállóságát válási oklevéllel vagy a férj elhalálozásával." Kiddusin 2a.)
"Egy asszony jött a Meir rabbi elnöklete alatt ítélkező tanács elé ezzel a panasszal: Egy ti közületek engem elhálás által feleségévé tett. Erre fölállt Meir és váláslevelet írt annak az asszonynak. Ugyanezt cselekvék utána a többiek is". (Sanhedrin lla.)
"Ha valaki leesik a háztetőről s egy asszonyban benne marad (úgy hogy azzal e módon közösül is), akkor kötelezve van a kártalanításra, a gyógyítás és késedelmi kár megtérítésére, de a megszégyenítésért nem tartozik fizetni, mert a dolog nem készakarva

történt." (Baba kamma 27a.) "Az erőszakkal közösült nőnek nem kell fájdalomdíjat fizetni, mert annak ezen fájdalmakat. később a férje alatt úgyis el kellett volna szenvednie". (U. o. 59 a.)

"Egyszer egy ember jött Gamliél rabbi elé és mondta: Rabbi! Háltam a feleségemmel és nem találtam vért. Az asszony azonban ezt vallá: Rabbi, én még szűz voltam. A rabbi így szólt hozzájuk: Hozzatok nekem két szolgálót: egyet, aki még szűz és egyet, aki már hált férfival. El is hozták a rabbinak s ez felültette őket egy-egy boroshordóra. Az elháltnál ekkor bizonyos szag terjedt el a hordóban, míg a szűz után nem lehetett szagot érezni. Ekkor az asszonyt ültették rá a hordóra s ő utána sem lehetett szagot érezni. - Egyszer egy ember jött Gamliél rabbi elé és mondá: Rabbi! Háltam a feleségemmel és nem találtam vért. Az asszony azonban így védekezett: Rabbi! Én olyan családból való vagyok, amelynek asszonyai vérszegénységben szenvednek, tehát se havi folyásuk nincsen, se szüzességi vérzésük. Gamliél kísérleteket tett az asszony rokonainál és úgy is találta a dolgot, amint az asszony mondotta". (Kethuboth 101). lap.)

"Osaja rabbi mondja: Egy menyasszonyt, aki az atyja házában van, ha a szemei szépek, nem szükséges az egész testében megvizsgálni; ha azonban a szemei csipásak, akkor az egész testében meg kell vizsgálni". (Taanith 24 a.)

"A tanítványok kérdezték Simeon rabbit: Miért parancsolja a Tóra az anyának, hogy áldozatot mutasson be? Ő pedig felelé: Abban az órában, amikor vajúdik, elhamarkodja magát és megesküszik, hogy soha sem fogja magát a férjétől elengedni. Miért mondja a Tóra, hogy ha az asszony fiút szül, akkor hét napig tisztátalan, ha pedig leányt, akkor tizennégy napig? Mert a fiúnak mindenki örül, tehát esküjei miatt hét nap múlva bánkódhat; ellenben egy leánynál mindenki szomorú, tehát tizennégy nap múlva van helye az esküje miatti bánatnak. Miért van a férfi arca lefelé a közösüléskor, az asszonyé pedig fölfelé? Mert a férfi azon hely felé néz , amelyből alkottatott, az asszony pedig azon hely felé, amelyből vétetett". (U. o. 311).) "Ha az asszony teherbe esett,

akkor csak 271, 272 vagy 273 nap múlva szül". (U. o. 38 a.) "Justinia, Severusnak, Antonius fiának leánya mondá Kabbi rabbinak: Milyen korban mehet férjhez a leány? - Három év és egy nap. (Lásd fentebb, a 49. lapon.) Milyen korban lehet terhes?
- Tizenkettő év és egy nap. - Jaj nekem ama három esztendő miatt, amelyet az apai házban elvesztettem! De azért már kétéves koromban teherbe estem. Ha akarjátok, - mondá rabbi a tanítványainak, hát megmondom Ezekiellel (23, 30.) "Az ő testük, mint a szamarak teste". (U. o. S5. a.)
"Hona rabbi mondja: Az izraeliták szentek, mert az elhálást nem nappal végzik. Rabma mondá: egy sötét szobában szabad. Egy írástudónak is szabad, hogyha a ruhájával eltakarja magát". (Sabbath 86a.)
Gamliel rabbi nagyszerű megfigyelések alapján mondja: "Három dologért szeretem én a perzsákat: azért, mert ők fegyelmezettek az evésnél, az árnyékszéken és a közösülésnél". (Berakoth 8b.)
"Miért piszkosak a nem-zsidók? Mert undokságokat és csúszó-mászókat esznek. Mért mocskosak a babyloniak? Mert ők nem voltak a Sinai-hegyen. Amikor ugyanis a kígyó Évával hált, mocskot lövellt belé". (Sabbath 145b.) Ugyanoz áll az Aboda zara 22b. lapján).
"Rami rabbi mondja: Tilos az asszonyt a közösülésre kényszeríteni. Jehosna rabbi mondja: Ha valaki a feleségét közösülésre kényszeríti, akkor idétlen gyerekei születnek. Jochanan rabbi mondja: Minden asszony, aki férjét a közösülésre felszólítja, olyan gyermekeket kap, aminők még Mózes korában sem valának. Raba rabbi azt mondja, hogy, ha az ember fiúgyermekeket akar, akkor ismételje meg a közösülést. (ugyanez áll a Nidda 31b. lapján.) Ez azonban csak akkor áll, ha az asszony is kívánja. A férfi a szájával vágyakozik, az asszony a szívével. (Erubin l00b.) "Semuél rabbi mondá: Minden férfinak, aki után a felesége vágyakozik, olyan fiúgyermekei lesznek, aminők még Mózes apánk idejében sem voltak". (Nedarim 20b.)
"Tilos az embernek éhség idején a közösülést gyakorolni. A gyermekteleneknek azonban szabad". (Taanith lla.)

"Aki egy asszonynak a sarkára tekint, annak korcs gyermekei lesznek. ugyanez történik, ha valaki akkor néz a feleségére, mikor annak havibaja van". (Nedarim 20a.)
"Egy férfi ne legyen egyedül két asszonnyal, de egy asszony lehet egyedül két férfival... mert az asszonyok könnyelműek". (Kiddusin 76b.)
"Az embernek nem szabad nappal közösülnie. Azt az angyalt, aki a terhességre fölügyel, Lilithnek (éj, éjjeli rém) hívják; ez fogja az ondócseppeket és az Úr elé allítja s így szól: Világ Ura! mi legyen ebből a cseppből? Erős vagy gyönge, bölcs vagy buta, gazdag vagy szegény?" (Nidda 16b.) Jehuda rabbi mondá: "Ha egy torzszülött Lilithre hasonlít, akkor az az anya, aki szülte, tisztátalan; mert az a gyermek olyan, mint a többi gyermek, csakhogy szárnyai vannak". (Nidda 24b.) Dávid egyszer így szólt az Úr előtt: Világ Ura! te atyám ondócsöppjeiből a legjobbat választottad ki és erővel ruháztál föl engem". (17. zsolt. 33. - Nidda 31b.) "Az Úr ül és számlálja Izrael közösüléseit, hogy mikor jön egy olyan csöpp, amelyből egy igazat teremthet". (U. o. Sajna, nem igen!)
"Jochanan rabbi mondja: Nagy dolgot bíztak rám a szolgálattevő angyalok: hogy t. i. béna gyerekek azért születnek, mert a szülők megfordított helyzetben feküsznek a közösüléskor; néma gyerekek azért születnek, mert a szülők egymás nemzőszerveit csókolják; süketnéma gyerekek azért születnek, mert a szüleik a közösülés közben csacsognak; végre vak gyerekek azért születnek, mert a szülők egymás nemi szerveit bámulják." (Nedarim 20a.)
"Simeon ben Jochaj rabbi mondá: Négy dolgot gyűlöl az Úr és én sem szeretem azokat: Ha valaki hirtelen lép be a hazába; ha valaki vizelés közben a kezébe veszi a nemzőszervét; ha valaki meztelenül vizel az ágya előtt s ha valaki mások előtt közösül. Rabba bar Huna ágyának függönyével zörgött, amikor közösülni akart, hogy az embereket távozásra szólítsa fel". (Nidda 17a.)
A rabbik tanították: Az első három hónapban a közösülés jó az asszonynak és nehéz a gyereknek; a középső három hónapban nehéz az asszonynak és 30

a gyereknek; az utolsó háromban jó az asszonynak és a gyereknek is, mert fehérnek és erősnek fog születni". (Nidda 31a.)

A Sanhedrin 53. stb. lapján részletesen tárgyaltatik az apával, anyával, mennyel, apóssal, ugyanazon neművel és állattal való közösülés minden esete. Elmondatik, hogy az asszonnyal rendes és rendellenes módon lehet közösülni, az állattal pedig csak úgy, hogy az illető a hímvesszejét odadörzsöli".

"Az embernek éppúgy szabad az állatoknál a hímvesszőt bedugni, mint egy pecket a tokjába". (A Talmud tehát világosan megengedi a bestialitást! Aboda zara 20b.)

A Baba mezia 91a. lapján mondja Papa rabbi, hogy különböző nemű állatokat nem szabad az istállóban összerakni, bár Semuél ezt csak a paráználkodókra nézve tiltja, amelyek úgy viselik magukat, mint a paráználkodók; ha t. i. tanúk bizonyítják, bar a nemzőszervek egymásba tételét nem láttak; a keresztezésnél, amikor az ember a hímvesszőt bedugja, mint egy pirosítóstiftet a tokjába: ez tiltva van. Nem szabad a nőstényt lefogni s a hímvesszőt beledugni.

"Jizchak rabbi mondja: Ha a férfi magja ömlik előbb, akkor a nő leánygyermeket szül, ha pedig a nő szeminál előbb, akkor fiúgyermek lesz". (Berakhot 59a. Ugyanez áll a Nidda 31h. lapján.) "Hatalmában áll tehát az embernek, hogy csak fiai és fiú-unokái legyenek. Ez az, amit Kathina rabbi mondott: Megtehetem, hogy minden gyermekem fiú legyen". (U. o.) "Jutalmul azért, hogy a férfi a közösüléskor visszatartja a testét, hogy előbb az asszony szemináljon, az Úr a méh gyümölcsét adja neki". (U. o. 71a.)

"Mindaz, aminek nemzőszerve kívül van, szül; aminek pedig belül van a nemzőszerve, tojik; mindaz, ami a közösülést nappal hajtja végre, nappal szül és ami éjjel közösül, éjjel szül és ami hol éjjel, hol nappal közösül, hol éjjel, hol nappal szül. Az, ami csak nappal közösül, a kakas, és az, ami csak éjjel közösül, a denevér és ami hol éjjel, hol nappal közösül, az ember és mindaz, ami reá hasonlít. - A tyúkok 21 nap múlva tojnak, a mogyorófához hasonlóan: a kutya 50-

ed napra fiadzik, az eperfához hasonlóan; a macska 52-ed napra fiadzik, az eperfához hasonlóan; a disznó 60-ad napra, az almafához hasonlóan; a róka és minden féregfajta 6 hónapra, a gabonához hasonlóan; azok a kis állatok, melyek tiszták, 5 hónapra, a szőlőhöz hasonlóan; azok a nagy állatok, melyek tiszták, 9 hónapra, az olajfához hasonlóan; azok a nagy állatok, melyek nem tiszták, 12 hónapra, a datolyához hasonlóan; az oroszlán, farkas, medve, párduc, elefánt, majom és macskamajom három múlva, a fehér fügefához hasonlóan; a vipera hetven. év múlva, a szentjánoskenyérfához hasonlóan. A kígyó 7 év múlva fiadzik s ennek a gonosznak nincsen párja a növények között". (Bechoroth 8a.)
A Sanhedrin 73., 74. lapján az erőszakos nemi közösülések büntetései soroltatnak fel. Ha pl. valaki a nővérével hál, akkor pénzbeli kártérítésre is köteles, ha mindjárt csak úgy odadörgölte is azt a tagját. Mások azonban az odadörgölés alatt a magnak bevitelét is értik, pláne, ha a lány előbb természetellenes és azután természetes módon közösült. A 75a. lapon mondja Izsák rabbi, hogy mióta a templom leromboltatott, a közösülés élvezete elvétetett, mert írva vagyon: "A lopott vizek édesebbek és a titkon adott kenyér kedvesebb". (Péld. 9. 17.)
"Jochanan rabbi mondja: Ha az ember egy havifolyásos nővel hált, akkor engesztelő áldozat bemutatására köteles; ha azonban havifolyásos sógornéjával hált, akkor nem köteles, mert az ember röstelli a sógornőjét megkérdezni, hogy tiszta-e?" (Pesachim 72b.) "Ha feleséged fürdőt vett, ne hálj vele az első éjjel. Ne menj egy új fürdőházba 12 napig. Ne állj mezítelenül a lámpa előtt, mert nyavalyatörős leszel. Aki lámpavilágnál közösül, annak nyavalyatörős gyerekei lesznek. Ha valaki a közösülést olyan ágyban végzi, amelyben egy gyerek is alszik, akkor az a gyerek lesz nyavalyatörős". (U. o. 112b.)
A Sebuoth (eskü) 17b. lapján ezt olvassuk:
"Osaja rabbi mondá: Szeretnék valamit mondani, de félek a kollégáktól. Ha ugyanis valaki egy bélpoklosnak házába hátrafelé megy be, ha egészen

bent van is, csak az orra legyen kívül, tiszta marad. Ha valaki egy tiszta asszonnyal hál s az asszony azt mondja, hogy ő tisztátalan lett s a férfi rögtön kihúzza, akkor vétkes, mert a kihúzás éppen olyan élvezetet ad neki, mint a betolás. Abajje mondá: Ilyenkor az ember kétszeresen vétkes: egyszer a betolás miatt s egyszer a kihúzás miatt. Rabba pedig ellenveté: Abban az esetben, ha közel van a havibajhoz, különösen, ha írástudóról van szó, akkor ő minden-esetre vétkes a betolás miatt, amennyiben ő azt gondolta, hogy a közösüléssel még készen lesz, azonban miért lenne a kihúzás miatt vétkes, hiszen ezt készakarva tette… ha azonban az asszony nem volt közel a havibajhoz és egy írástudóról van szó, akkor az egyáltalában nem lehet vétkes, mert a betolásnál kényszerhelyzetben volt, a kihúzásnál pedig megvolt az előre megfontoltság. Ha azonban egy közönséges emberről van szó, akkor ez csak egyszer lehet vétkes és pedig a kihúzás miatt. Később megmagyarázta Raba: Ez csakugyan úgy van, ha az asszony közel van a havibajához s egy írástudóról van szó, de csak akkor, ha a férfi az egyiket tudta, de a másikat nem. Raba mondá: Mind a kettőt tanultuk: úgy a betolásra, mind a kihúzásra vonatkozólag. A kihúzást azért, mert ha valaki egy tiszta asszonnyal közösül s az asszony azt mondja, hogy ő tisztátalan lett s a férfi rögtön kihúzza: Mégis vétkes. A betolásról azt tanítják, hogy ha a havi folyás vére a férfi lepedőjén találtatik, vagyis azon, amellyel ő magát a közösülés után letörli, akkor mind a kettő vétkes és áldozatot hozni kötelesek; valószínűleg ez arra az esetre vonatkozik, ha az asszony közel van a havibajához s akkor is csak a betolás vétkes. Ada rabbi mondá Raba rabbinak: Valóban mondhatom neked, hogy ha az asszony nincs közel a havibajához, akkor a kihúzás miatt vétkezik; ha azonban te azt veted ellen, hogy a kihúzást illetőleg nem szükséges ezt tanítani, mert ezt már mások tanították, akkor főképpen ezt kell tartanunk: ha a havi folyás vére az asszony lepedőjén találtatik, akkor mind a kettő a vétség miatt tisztátalan, de áldozatra nem kötelesek. És, mivel az taníttatik, hogy, ha a havi folyás vére az asszony lepedőjén találtatik (akkor vétkesek), hát

akkor az az eset is tanítandó, mikor a havifo1yás is vére a férfi lepedőjén találtatik. Rabina válaszolá Ada rabbinak:

Hogy mondhatod azt, hogy ez asszony havibajához nem közel és pedig a kihúzást illetőleg, mikor az mondatik: "találtatik" - hisz ez alatt az értendő, hogy "azután" és ha az előleges kihúzásról van szó, akkor a férfinak már tudomása volt a dologról? Raba így szólt: Fogadj szót, amint a mestered mondja... A mester mondá: Ha a férfi azonnal kihúzza, akkor vétkes. Hát hogyan csinálja azt most? Hona rabbi felelé: Támaszkodjék tíz ujjával a földre, míg hímvesszeje elernyed és jól van. Raba mondá: Ebből érthető, hogy, ha valaki vérfertőzés miatt tiltott közösülést elernyedt hímvesszővel hajt végre, nem büntetendő, mert ha azt akarnák mondani, hogy vétkes ebben az esetben és csak azért nem büntetendő, mert ez egy kényszerhelyzet, mégis ezen az alapon nem büntetendőnek kell lennie, még akkor is, ha azonnal kihúzta. Abajje felelé: Valóban azt lehet mondani, hogy, ha az ember a vérfertőző közösülést elernyedt hímvesszővel hajtja végre, vétkezik és a mi esetünkben azért nem büntetendő, mert ez kényszerhelyzet, ha azonban azt veted ellen, hogy hát akkor mi okból vétkes, ha azonnal kihúzza: hát azért, mert egy kisebb élvezetnél kellett volna kihúznia és egy nagyobb élvezetnél húzta ki.

Rabba b. Chana mondá Abejjenak: Tehát van különbség rövid és hosszú élvezet között a havibaj idején is, bár ezt mi csak a szentélyt illetőleg tanultuk. Ez bizony nem egyforma: egyik az esetben rövid, más az esetben hosszú. (A havi folyásnál a kihúzásnak lehetőleg hosszúnak kell lennie, a tisztátalanságnál pedig sietni kell az embernek.)

Hana rabbi azt veté ellen, hogy Abajje azt magyarázhatta, hogy, mert ez kényszerhelyzet, amennyiben egy olyan esetről van szó, amikor az asszony nincs közel a havibajához, Abajje pedig azt mondta, hogy kétszeresen vétkes, - tehát akkor olyan esetről van szó, mikor' közel van a havibajához. Abajje fejtegetése más tanításra vonatkozik... Az mondatik ugyanis (Lev. 18. 19.) : Ne közeledjél hozza havi folyása tisztátalanságában. Meddig? Egy

félnapig. Jochanán rabbi mondá: Ha valaki nem tartózkodik asszonyától a havibajhoz közeleső napokban: akkor meghalnak a fiai, ha meg olyanok is, mint Áron fia. Chija rabbi mondá: Ha valaki tartózkodik asszonyától a havibajhoz közeleső napokban, akkor fiúgyermekei lesznek.
"Ha egy goj vagy egy rabszolga hál egy izraelitának leányával, akkor a gyermek alkalmas (törvényes). Vagy tán mi azok közül vagyunk, akikről mondatik (Am. 6, 4.): Elefántcsontágyakban alusznak és bűzlenek (bujálkodnak) fekvőhelyükön. Jose rabbi mondja: Ezek a szavak azokat jelölik, akik meztelenül vizelnek ágyuk előtt. Abalin rabbi nevetett ezen és mondá: Ez azt jelenti, ami ugyanott (5, 7.) mondatik: Azért kell most nekik száműzetésbe menniük a száműzöttek élén. Mivel tehát ők meztelen vizelnek ágyuk előtt, azért kell nekik száműzetésbe menniük? Abahu rabbi azonban azt mondá:
Ezek alatt azok az emberek értendők, akik együtt esznek és isznak és az ágyuk is közel van egymáshoz és fölcserélik asszonyaikat egymással és ágyuk bűzlik a magömléstől, amely mag nem is az övék. Mit akar az jelenteni (Ezek. 8, 16.): Háttal fordulva az Úr templomának? Ez azt jelenti, hogy az a 25 férfiú. levetkőzött és a Magasságbeli felé szelet eresztett". (Kiddusin 71b.)
A Baba kamma 92a. lapján így magyarázza a Talmud a Gen. 20. 18. versét. ("Az Úr bezárt vala minden anyaméhet".) Mi ez a két bezárás? - kérdi Eléázár rabbi. Hát egy van a férfiúnál: a maglefolyás; kettő van az asszonynál: a maglefolyás és a szülés. Más helyen pedig így magyaráztatik: Kettő van a férfinál: a maglefolyás és a vizelés; három van az asszonynál: a maglefolyás, a vizelés és a szülés. Babina pedig így magyarázza: Három van a férfinál: a maglefolyás, a vizelés és a kiürítés és négy az asszonynál: a maglefolyás, szülés, vizelés és kiürítés.

**Klasszikus illemszabályok.**

"Aki az árnyékszékre megy, tegye le a tephillint (imakendő) négy rőfnyi távolban s azután lépjen be még ha vizelni akar is, mert közben szeleket is adhat

és a nagy szükség is rájöhet. Egyszer megtörtént egy tanítvánnyal, hogy a tephillinjét az utcán egy közeli nyílásba dugta s mialatt ő bent volt, arra ment egy szajha, ellopta a tephillint, elvitte az iskolába s ott felmutatta, mondván: Nézzétek, mit adott az nekem díjul! Mikor ezt a tanítvány meghallotta, fölment a háztetőre, levetette magát s meghalt". (Berakhoth 23a.)

"Ha valaki tovább guggol az árnyékszéken, mint ahogy szükséges, akkor altesti fájdalmakat kap. Ha azonban nem guggol, akkor az nem ártalmas. Ezért mondta egyszer egy vénasszony Jehudának: A te arcod olyan, mint egy disznópásztoré vagy uzsorásé. Igazad van, mondá ő, mert mind a kettő meg van tiltva nekem, azonban huszonnégy árnyékszék van a lakásomtól az iskoláig, és én megpróbálom valamennyiben". (Berakhofh 55a.) Ugyanez áll a Nedarim 50a. lapján.)
Aki árnyékszékre megy, ne üljön le gyorsan, ne nyomja gyorsan, ne nyomja nagyon. Ha valaki a szükségét akarja végezni, de nem bírja, akkor, amint Chisda rabbi mondja, álljon fel és üljön le többször. Chaman rabbi azt mondja: Forduljon oldalvást. Hamuna rabbi azt mondja: Nyomkodja az illető helyet egy röggel. Jirmeja rabbi mondja: én láttam egy arabot, aki annyiszor felállt meg leült, hogy végre egy egész fazéknyit ürített ki". (Sabbath 82a.)
"Ha az ember kiüríti magát, akkor hátul egy tenyérnyire takarja ki magát, elől két tenyérnyire. Ha nagy szükséget végez, akkor hátul is két tenyérnyire. Az asszonyok is két tenyérnyire". (Berakoth 23b.) - "Hogyha az ember egy olyan röggel törli magát, amelyet már más felebarátja is használt (papír helyett), akkor altesti bajokat kap, kivéve, hogyha arra a rögre mar eső esett és a piszkot lemosta róla. Tilos szombati napon a szükséget egy frissen szántott földön végezni. Egy olyan röggel, amelyen fű van, nem szabad az embernek magát kitörölni". {Sabbath 81a.)
"Aki az árnyékszéken tisztességesen viselkedik, az három dologtól lesz megoltalmazva: a kígyóktól, a skorpióktól és a kísértetektől. Tibériasban volt egy

árnyékszék, amelyben mindenki megsérült, még akkor is, ha másodmagával s nappal ment be. Ami és Rasi rabbik egyenként mentek oda be és nem bántották őket. - Ula a következőket tanította: Egy kerítés mögött mindjárt kiürítheti magát, de egy szabad téren távozzék az ember olyan messzire, amennyire a szomszédja szaladásait meg nem hallja. Egy temetési szónok Nachman rabbi elé lépett és így beszélt a halottról: ő tisztességes volt cselekedeteiben. Erre Nachman rabbi így szólt: Követted őt valaha az árnyékszékre, hogy tudod, hogy ő tisztességes volt, vagy nem? Ezért így tanítottak a rabbik: Senkit mást nem nevezünk tisztességesnek, csak aki az árnyékszéken tisztességes. - Akiba rabbi beszélte:
Egyszer követtem Jehosua rabbit az árnyékszékre s ottan három dolgot tanultam tőle: hogy az ember nem üríti ki magát kelet és nyugat között, hanem észak és dél között; hogy az ember nem állva takarja ki magát, hanem ülve; S hogy az ember nem a jobb kezével törli ki magát, hanem a ballal. - Kahana rabbi egyszer Rabh rabbi ágya alá feküdt s kihallgatta, amint az feleségével tréfált és szükségét elvégezte, de ekkor megszólalt: úgy látszik, hogy Rabh atyánk szája olyan ízletes, mint a még el nem égetett étel. - Kahana! - kiáltott amaz - te itt vagy? Nem mész ki? Ez igazán szemtelen dolog! - De Kahana így felelt: Amit te cselekszel, az tanítás s azt nekem el kell sajátítanom!" (Berakhoth. 63a.)
"Zera rabbi beszéli: Én láttam, hogy Abahu rabbi a kezét a szeméremtestére tette, de azt nem tudom, hogy érintette-e. Eliézer rabbi mondá: Ha valaki vizeléskor a hímvesszejét megfogja, az olyat tesz, mintha a vízözönt hozná a világra. - Abba rabbi mondá: Ha valaki a kezét a szeméremtestére teszi, az olyat lesz, mintha Ábrahám atyánk szövetségét megtagadná". (Sabbath 41a.)
"Aki eret vágatott magának, ha a szükségét végzi, akkor ne forduljon a város keleti oldala felé, mert a szaga nagyon rossz". (Aboda zara 29a.)
"A rabbik tanítják: Szabad sokak jelenlétében vizelni, de nem szabad sokak előtt inni. Történt egyszer, hogy valakinek vizelnie kellett volna és nem tette, s

megdagadt a tőle. Semuélnek egyszer szombaton, ünnep előtt, ahol beszédet tartott, vizelnie kellett volna; kifeszítettek tehát eléje egy köpönyeget s azzal fedték el a nép elől. Már bar Rab Asénak egyszer egy hídnál kellett, vizelnie, s az emberek azt mondták neki: Az anyósod jön. Erre ő így felelt: Ha más helyem nem lett volna, akkor a fülébe vizeltem volna neki. - Két nyílás van az emberen: az egyiken a vizelet megy ki, a másikon a mag, s az elválasztó fal oly vékony, mint a fokhagyma héja.
Ha az embernek vizelnie kell s a vizelet a másik nyílásba hatol, akkor az ember magtalan lesz.
A Baba kamma 81n. lapján felsoroltatik az a tíz törvény, amelyet Jehosua Pa1esztína feldaraboltatásakor talált. Ezek között van az is, hogy az ember a szükségét bármely kerítés mögött elvégezheti, mely dolog a tíz legfontosabb közé tartozott! Egy lappal ha mindjárt sáfrányföld is van ottan. (Tehát ez utóbb pedig Aha rabbi azt mondja, hogy rögöt is vehet onnan az ember a kitörléshez. Mar-Zuthra, a "jámbor" azonban másnap odaküldte a szolgáját, hogy az illető helyet simítsa ki
"A templomban a következő határozat vala érvényben: Aki a szükségét ott végezte, annak fürdőt kellett vennie, míg aki csak oda vizelt, annak csak a kezét és lábat kellett megmosnia". (Menachol 100a.)
"Az ember megélhetése és székelése oly nehéz. mint a halál napja, vagy, mint a Vörös tenger szétválasztása". (Pesachim 118a.)

**Illemszabályok az imádságnál és szombaton.**

"Egy olyan szobában, amelyben tephillin vagy tóratekercs van, nem szabad az elhálást gyakorolni. Egy olyan árnyékszék előtt, amelyben nincs ganéj, szabad imádkozni. Egy magömléses férfinak s egy havifolyásos nőnek szüksége van (imádság előtt) a tisztasági fürdőre. (Berakhoth 25b. lap.) "Jehuda rabbi mondja: Háromnak kell megmosakodnia a gonosz lelkek miatt: a betegnek, a vőlegénynek és a menyasszonynak. Ugyanő mondja
Három dolog hosszabbítja meg az ember napjait és éveit: Ha sokáig imádkozik, sokáig ül az asztalnál és

sokáig van az árnyékszéken" (Berakhoth 54b.)
"Aki a feleségével hál, az ne tegye a tephillát a feje alá. Ha ketten fekszenek egy agyban, akkor a férjnek szabad elfordított arccal a "Sema" imádságot olvasni, mert így csak az alfelek érnek össze, az alfelek pedig nem tekintendők szemérmeknek. Egy meztelen nőnek szabad a kovászos tésztát szétvágni, mert a szeméremtestét a padlón eltakarhatja". (Berakoth 24a.)
Ahhoz a helyhez, ahol valaki imádkozik, négy rőfnyire nem szabad vizelni. Aki elvégezte az imádságát, menjen négy rőfnyire és ott vizeljen; aki vizelt, menjen négy rőfnyire s ottan végezze az imádságát. A ganéjtól is négy rőfnyire kell távozni. Aki vizelt, várjon annyi ideig, ameddig az ember négy rőtnyire menni tud". (Megillah 27b.)
"Ami rabbi mondá: Tilos levizelt lábbal kimenni, mert ez azt a látszatot keltheti, hogy az illetőnek le van vágva a húgycsöve, ami által a gyermekei abba a hírbe kerülhetnek, hogy fattyak. Papa rabbi mondja: Ha az embernek ganéj van a hátulsó részén, akkor nem szabad neki a Sema imádságot olvasni. Ha valaki a kezét az árnyékszékben tartja, akkor szabad neki a Semát olvasni. Ha valaki kimegy vizelni, visszatértekor csak azt a kezét tartozik megmosni, amelvikkel a hímvesszejéhez nyúlt". (Pesachim 29b.)
A Sanhedrin 101 a. lapján azt tanítják a rabbik, hogy szabad szombaton az alsótestet bekenni és masszírozni, csak másképp kell végezni. Szabad az olaj és tojás szellemét megkérdezni, de az ördögöket nem".
"Aki az imádságnál áll és észreveszi, hogy magömlése van, az ne szakítsa félbe az imádságot, hanem rövidítse meg". (Berakhoth 21a.) "Milyen messzire kell állni (imádság közben) a ganéjtól? - Négy rőfnyire." (U. o. 22b.) - "Akinek magömlése van s ennek folytán zacskót hord, annak szombaton nem szabad kimennie". (Sabbath 53b.) "A kosokat szombaton is szabad kihajtani; az ember egy darab bőrt köt a hímvesszejükre, hogy a nőstényeket meg ne hághassák". (U. o. 54a.) "Védőkővel (ami a koraszülés ellen véd) szabad szombaton is kimenni". (U. o. 65b.) Három darab szögletes követ szabad

szombaton is árnyékszékre vinni". (papír helyett. - U. o. 8la.) "Mindent szabad szombaton meginni, kivéve a lábvizet". (u. o. 110a.) A Sabbath traktátus 15. fejezete arról tárgyal, hogy ha valaki szombaton a ballábára való papucsot a jobb lábára húzza föl, szabad-e azt neki összefűzni. A 321. lapon pedig arról vitatkoznak a rabbik, hogy szabad-e szombati napon a kisgyerek ganéját egy tányérral betakarni. - "A bőr és placenta (méhlepény, utószülés) mint ételek nem fertőztetők." {Erubin 2Sb,)
A Baba kamma 82a. lapján felsoroltatik az a 10 rendelkezés, amit Ezra talált. Ezek között olvassuk azt, hogy szombat előestéjén fokhagymát kell enni, hogy az asszonynak illemszoknyát kell viselni, hogy a magömlésben levőt vízbe kell mártani. A fokhagymaevés az elhálás miatt lett elrendelve, hogy ez "meghozza gyümölcsét a maga idején" (1. zsolt.) vagyis, hogy az elhálás kötelmének péntektől péntekig eleget tegyenek. - A rabbik öt tulajdonságát magasztalják a fokhagymának: táplá1, melegít, vidámmá teszi az arcot, szaporítja az ondót és megöli a férgeket. Némelyek hozzáteszik, hogy fölkelti a szerelmet és elűzi a féltékenységet. - A Baba mezia 107b. lapján mondatik, hogy 13 jó tulajdonsága van a reggeli kenyérnek: oltalmaz a hidegtől, a melegtől, a rossz levegőtől, a kísértetektől, az egyszeri embert bölccsé teszi, a törvény előtt győzelmet szerez, megtanít a törvényre, a beszédet nyomatékossá teszi. a tanulmányokat maradandókká, a testet megóvja a kigőzölgéstől, az illető szívesen közösül a feleségével és máshoz nem érez vágyat és megöli a belekben a férgeket. Némelyek még hozzáteszik, hogy megöli a féltékenységet és fölkelti a szerelmet,

**Egyéb parancsok és tanácsok.**

"Ha valaki látja, hogy a szenvedély úrrá lett rajta, akkor menjen egy olyan, helyre, ahol nem ismerik, öltözzék feketébe s engedjen a szíve kívánságainak". (Moéd Katan 17a. Ugyanez áll a Kiddusin 40a. lapján.)
"Jochanan rabbi mondá: Ha a törvény nem adatott volna, akkor a macskától tanulhattunk volna szűz

tisztaságot, a galambtól házasságtörési tilalmat és a kakastól tisztességet, aki előbb megrúgja a tyúkot, azután hágja meg". (Erubin 100b.)
"A rabbik tanítják: Három dolog hoz az emberre szegénységet: Ha valaki az ágya előtt vizel, mikor mezítelen; ha valaki a kézmosást kevésre becsüli, s ha valakinek a felesége az ékszere miatt veszekszik". (Sabbath 62b.)
"Rab Húna mondja: A Thóra megengedi, hogy az, akinél az előbőr össze van húzódva, hébét ehessen; a rabbik szavai szerint ez tiltva van, mert az olyan ember körülmetéletlennek tekintendő". (Jebamoth 72a.)
"Ha a zsidók egy nemzsidó k... ával ülnek egy asztalnál, akkor a bor megengedett". (Aboda zara 70a.)
A Baba kamma 18b. lapján Rabbi és Eleázár rabbik azon vitatkoznak, hogy, ha a tehén belerondít a kovászba, akkor az egész vagy a fél kárt kell-e megtéríteni'?
A főpapnak az engesztelőnap előtt 7 nappal vissza kell vonulnia. Jehuda rabbi szerint azért is, mert a feleségével hálhatna, amikor kétséges volna az asszony felől, hogy nincs-e éppen havi folyása". (Joma 6a.)
"Ki gazdag? Aki gazdagságában megelégedést talál - monda Meir rabbi. Tarpon rabbi pedig azt mondá: Akinek szép és kedves felesége van. José rabbi azt mondá: Akinek árnyékszéke közel van az asztalához". (Sabbath 25b.)
A Baba mezia 107a. lapján így magyarázza Abba rabbi a Deut 28., 3. versében foglalt áldásokat: Ha utazásról hazajössz, ne találd feleségedet kétséges menstruációban; legyen az árnyékszéked közel az asztalhoz s ehhez hasonló jókat kíván...

**Nagykorúság a Talmud szerint.**

"Egy olyan gyermek, akinek már nincs szüksége az atyjára, vagyis aki már ki tudja törölni magát a szükségelés után, az erub és ünnepi sátor törvényének megtartására köteles." (Erubin 82a. ugyanez áll a Sukkah 28b. lapján.) "Ha a gyermek

akkora gabonaféle ételt, amekkora egy olajbogyó, már meg tud enni, akkor már a ganéjától négy rőfnyire kell állni imádság közben". (Sukkah 42b.)
"Ha két tanú bizonyítja, hogy egy lánynak a hasán vagy hátán két szál Szőrt láttak, akkor az a lány nagykorú". (Sanhedrin 30b.)
"Simeon rabbi szokta mondani: Egy prozelita nő, ha fiatalabb is, mint három év és egy nap, alkalmas a pappal való házasságra. Mert az mondatik: (Num. 31, 18.) "A gyermekeket az asszonyok közül, akik a férfival való hálást nem ismerik, tartsátok magatoknak". Honnan tudhatták ezt? Rab Huna mondta: Ellépdeltették a homloktükör elölt; ha az arca zöldessárga lett, akkor tudták, hogy mar alkalmas az elhalásra. A gálaádbeli Jábeszből 400 szűz találtatott, akik nem ismerték a férfiúi ágyat". (Jud. 21, 12.) Honnan tudtak ezt? Kahana rabbi mondá: Ráültették őket egy boroshordóra; az elháltnál a boroshordóban szag terjedt szét, a szüzeknél pedig nem lehetett szagot észlelni". (Jebamoth 45a.)

**Talmudista gyógymód.**

"Mi a jóézer? Köszvénymenta. Mi ellen eszik? Májférgek ellen. Mivel eszik? Hét fehér datolyával. Mitől lehet májférgeket kapni? Ha az ember sült húst éhgyomorra eszik s vizet iszik rája; vagy ha az ember kövér húst vagy ökörhúst eszik éhgyomorra. Ha pedig az ember nem akar jóézert enni, akkor egyék fehér zsázsát; ha ezt sem akarja, akkor böjtöljön, azután vegyen egy darab kövér húst, süsse meg szénen, szopjon ki egy darabot belőle és igyon reá ecetet. Ha ezt nem akarja, akkor keressen egy tövist, hámozza meg felülről lefelé, de ne alulról fölfelé, főzze meg estefelé, másnap dugaszolja be S azután igya meg. Ha azután székel, rakja fel azt egy pálma ágaira. Lódarázscsípés ellen igyék az ember negyvennapos lábvizet. Ha valaki kígyót nyelt le, egyék komlót, sóval, azután szaladjon három mérföldnyire, s akkor darabokban kijön belőle. Ha valakit kígyó harapott meg, akkor keressen egy nőstény-szamár embrióját, darabolja szét és rakja a

sebre. Ha valakire rátekerőzik a kígyó, menjen a vízbe, tartson egy kosarat a feje fölé és ha a kígyó abba bele ment, dobja el és ugorjék ki a vízből". (Sabbath 109b.) Ha valakit egy kígyó üldöz, akkor lovagoljon négy rőfnyire egy társán, ha van ilyen kéznél; ha pedig nincsen, akkor ugorjék egy sírra, vagy menjen át egy folyón. Éjjelre pedig állítsa az ágyát négy hordóra s aludjék a szabad ég alatt. Továbbá kössön négy macskát az ágy lábához s szórjon oda forgácsot, hogy a. macskák a zörgésről megtudják a kígyó közeledtét és fölfalják. Ha a kígyó egy asszonyra veti a szemét, vesse le az asszony ruháit, dobja a kígyó elé, s akkor a kígyó azokba fog beletekerőzni. Mi a legjobb eszköz ez ellen? Ha az asszony a kígyó előtt közösül. Vagy pedig vegyen ki valamit a hajából és a körméről. dobja a kígyó elé és mondja: Nekem havi folyásom van. Ha egy kígyó belebújt az asszony testébe, akkor az asszony szétterpesztett lábakkal egy hordóra kell ültetni, azután tegyenek alája szénen sütött kövér húst, egy kosár zsázsát és jó szagú borsot, azután várjanak ott egy fogóval kezükben és ha a kígyó a jó szagot megérzi és kijön, fogják meg, dobják a tűzbe, különben újból bemászik az asszonyba... Miből áll a gyermektelenség elleni ital? Az ember vegyen alexandriai gumit, kerti sáfrányt és timsót, s dörzsölje össze őket. Egy vérfolyásosnak ezt a három dolgot borral kell adni, vagy pedig vegyen az ember perzsa vöröshagymát, főzze meg borban. s adja nőnek inni, miközben ezt mondja neki: Legyen vége a vérfolyásodnak! Vagy pedig: ültessék az asszonyt egy váló útra, adjanak egy pohár bort a kezébe, azután menjen valaki a háta mögé és ijesszen rá. Vagy pedig: vegyenek egy marók köménymagot, egy marék sáfrányt, egy marék káposztát, főzzék meg borban s itassák meg az asszonnyal". (U. o. 110a.) "Illés egyszer így szólt Nathan rabbihoz: Egyél egyharmadot, igyál egyharmadot és hagyj egyharmadot üresen, mert, ha dühös leszel, akkor tele lesz a tested. - Chija rabbi tanította: Aki azt akarja, hogy ne legyenek alsótesti bántalmai, az mártsa nyáron vízbe a kenyerét. Ha az ebéd élvezetet ad neki, akkor húzd vissza kezedet; ha pedig a

szükségelés rád jön, akkor ne tartsd vissza. Három dolog gyöngíti az ember erejét: a félelem, az utazás és az adósság. Három dolog erőtleníti az ember testét: az állva való evés, ivás, közösülés. Öt dolog áll közel inkább a halálhoz, mint az élethez: állva enni, inni, eret vágni, aludni és közösülni. Nyolc dolog kevesbíti a magot: a só, az éhség, a kiütések, a sírás, a földön hálás, a lótosz (valami tevekoszt) az éretlen kuszkuta ("Teufelsklaue") és az érvágás a hólyag alatt". (Gittin 70a.)
Berakhoth 40a. lap. Chana rabbi mondja, hogy aki feketeköményt eszik, az nem kap szívfájást.
57b. lap. Hat dolog jelent jót a betegnek: a tüsszentés, az izzadás, a magömlés, a hasmenés, az alvás és az álomlátás.
Sabbath 66b. lap. Abajje rabbi beszélte: Az én dajkám mondá nekem: A mindennapos láz ellen vegyen az ember zuzt, menjen azzal a sófőzdébe, mérjen le vele egy darab sót és kösse be annak a száját egy hajszállal. Ha ezt nem tudja csinálni, akkor üljön a keresztútra és ha látja, hogy egy nagy hangya valamit visz, akkor vegye föl azt a hangyát, dobja egy rézcsőbe, zárja le ólommal és pecsételje le hatvanszor; azután rázza meg, vigye magával és mondja: A te terhed énrajtam az én terhem terajtad. Ha ezt se tudja csinálni, akkor vegyen egy új kis korsót, menjen a folyóhoz és annak mondja ezt: Folyó, folyó, kölcsönözz nekem egy korsó vizet arra az útra, amelyet megtenni akarok; azután forgassa meg kétszer a feje fölött, dobja hátrafelé és mondja ezt: Folyó, vedd vissza a vizet, amit tőled kaptam, mert az az út, amely előttem állott, ugyanazon a napon jött és elment. Chona rabbi mondá:
A harmadnapos láz ellen vegyen az ember hét ágacskát hét datolyapálmáról, hét forgácsot hét tuskóról, hét szenet hét kemencéből, hét köménymagot és szál szőrt egy öreg kutyáról és kösse be a nyakát egy hajszállal. Jochanan rabbi mondá: Erős láz ellen vegyen az ember egy egészen vasból készített kést, menjen olyan hegyre, ahol tövisbokor van és kösse rá egy hajszállal. Daganatok ellen és megszállások ellen sokféle értelemnélküli szó ajánltatik.

67a. lap. A sáska jó szer a fülzúgás ellen, a róka foga az álomkórság ellen, az akasztott ember körme a gyulladások ellen.
77b. lap. A béka jó szer a sebekre, a légy a darázscsípés ellen, a szúnyog a kígyómarás ellen, a kígyó a rüh ellen, a pók a skorpiócsípés ellen. Hogyan kell velük bánni? Az ember vegyen egy feketét meg egy fehéret, főzze össze és kenje be magát vele.
110a. lap. Sárgaság ellen többféle szer van; Így például: készítsenek mártást sóskából vagy apró madarakból, vezessék a beteget egy fürdőszobába és kenjék be azzal a mártással. Vagy pedig: keressenek egy szamár vemhét, vegyenek vért annak homlokából, borotválják le a beteg fejetetejét és kenjék be azzal a szamárvérrel.
129a. lap. Semuel mondá: Az érvágást harminc naponkint kell végezni, a 40. éven túl kéthónaponként, a 60. éven felül még ritkábban. Érvagás után bort kell inni; ha nincs óbor, akkor hét fekete datolyát enni, a halántékot olajjal bekenni s napon aludni. Rabb és Semuel rabbik mondták: Aki érvágás után vacsorál, könnyen jut az égbe. Hétfőn és csütörtökön nem szabad eret vágni, mert e napokon úgy odafent, mint idelent a törvényszék ítélkezik. Kedden pedig azért nem, mert e napokon a Mars-bolygó kétszer uralkodik.
134a. lap. Ha egy gyermek nem szopik, akkor egy szénnel telt edényt kell a szája mellé tenni hogy felmelegedjék. Ha egy gyermek nem lélegzik, akkor rostába kell tenni és megrázni; ha nem akar hangot adni, akkor kenjék meg placentával; ha nagyon sovány, akkor kenjék meg placentával a keskeny oldalától a széles oldala felé; ha pedig nagyon kövér, akkor a széles oldalától a keskeny oldala felé kenjék.
Aboda zara 29a. Hat dolog gyógyítja meg biztosan a betegeket: kelkáposzta, cékla, száraz sziszon leve, gyomor (zuza) anyaméh és májburok.
Gittin 60a.: Fogfájás ellen vegyen az ember olyan fokhagymát, amelynek csak egy gerezdje van, morzsolja szét, keverje össze olajjal és sóval és tegye arra a hüvelykujjára, amelyik oldalon a foga fáj.
Baba kamma 93b. lap. Betegség alatt az epét kell

érteni és pedig azért, mert az epe 83 betegségnek van kitéve; a "betegség" szó betűi ugyanis a héber számjelzés szerint 83-at jelentenek. De mindezt elűzi egy darab sóskenyér reggel és egy korsó víz. (Ugyanez áll a baba mezia 107b. lapján.)
A Baba bathra 126b. lapján olvassuk, hogy az elsőszülött nyála gyógyhatású a betegségek ellen.

**Talmudista bibliamagyarázás.**

Midőn Ádám egyedül volt a Paradicsomban, nemi ösztönétől hajtva az állatok között keresett magának házastársat s olyan buja volt, hogy az állatok minden nemével közösült. (Jebamoth 65b.)
"Jochanan rabbi mondta: Hétszer közösült Sisara ama napon Jahellel. (Jud. 5., 27.) A kígyó azon órában, mikor Évával közösült, szennyet lövellt belé, de, mikor az izraeliták a Sinai hegyen voltak, megszűnt a tisztátalanságuk, míg azon népeknél, amelyek nem voltak a Sinai hegyen, nem szűnt meg a tisztátalanság. (Jebamoth 103a.)
A Sanhedrin l08b. lapján ez áll: Res-Lakis mondja, hogy a holló találó feleletet adott Noénak: urad is gyűlöl, te is gyűlölsz. Urad azt parancsolta, hogy a tisztátalanokból csak kettőt vegyél be, s abból is kiküldesz engem. Ha most a hidegnek vagy melegnek fejedelme rám rohan, akkor hiányzik egy teremtmény a földről. Vagy tán a nőstényemet kívántad meg? Gonosz! felelte Noé, - ha a különben megengedett elhálás is eltiltatott nekem, hogy lenne az szabad, ami különben is tilos?! .A Sanhedrin 70a. lapján Rabh és Samuél vitatkoznak
Noé átka fölött: egyik azt mondja, hogy Káin megférfiatlanította az apját, másik azt állítja, hogy vele hált.
A Baba mezia 86b. lapján olvassuk, hogy Ábrahámhoz a körülmetéltetése utáni harmadik napon eljött az úr, hogy tudakozódjék hogyléte felől. Sőt még a napot is kivette a tokjából (!) hogy melegebben süssön és ezt a jámbor embert vendégek ne zavarják. Ábrahám ez alatt kiküldte a .szolgáját, Eliézert, hogy nem jön-e valaki, de ez nem talált senkit. Ábrahám azonban nem hitt neki, hanem kiment ő maga, s akkor ott

találta az Urat, aki az ajtónál állt. Amint az Úr látta, hogy Ábrahám a körülmetélés helyén a sebét kötözi és oldozza, így szólt:
Nem illik itt állni. Mikor Ábrahám föltekintett, három férfiút látott és elébük futott. Mikor ezek látták, hogy fájdalmai vannak, így szóltak: nem illik itt állni. Ki volt ez a három férfiú? Mikhael, Gabriél és Rephael.
Józsefnek Putifár felesége által való megkísértetésének történetét így forgatja ki a Talmud: "Történt pedig, hogy egy napon, hogy József a házba méne, valami dolgot végezni. (Gen. 39, 11.) Jochanan rabbi mondja: Ebből az következik, hogy a bűn elkövetését mind a ketten elhatározták. Semuel szerint József testi szükségének végzésére ment be. - "És annak megragadván ruháját, így szólt: Feküdjél hozzam!" Egyik hagyomány szerint ebből az következik, hogy mind a ketten meztelen mentek az ágyba. Ebben a pillanatban jött József elé az atyja képe és megjelent neki az ablak előtt, kiáltván: József! S tüstént lekonyult a hímvesszeje s karjai megerősödtek; kezét a földbe dugta s a mag kezének körmei között ment keresztül". (Szóta 36b.)
"Abitul, az író mondja: Az a fáraó, aki Mózes idejében élt, egy rőf magas vala, a szakálla is egy rőf hosszú. volt, a hímvesszeje pedig egy rőf és egy arasz volt". (Moéd-Katan 38a.)
A Sanhedrin 82b. lapján a Mózes IV. 25. fejezetében említett paráználkodó férfiúról az mondatik, hogy 424 közösülést végzett azon a napon és Fineesz kivárta, amíg egészen "maccs" lett, azután támadt reá, Mások szerint csak 60-at, amitől heréi olyanok lettek, mint egy összetört tojás, a nő meg olyan lett, mint egy vízzel itatott ágy. Az alteste akkora lett, mint egy konyhakert. Szeméremteste egy rőfnyi lett.
"Jehuda rabbi beszéli, hogy egyszer megbetegedett egy nem-zsidó nő ós akkor megfogadta, hogy a világ minden bálványának szolgálni fog, ha meggyógyul. Midőn aztán meggyógyult és Peór (Belphegor) bálványa elé ment, megkérdezte ennek papjait, hogy hogyan kell ezt az istent tisztelni. Ezek azt felelték, hogy egyék céklát és igyék részegítő hashajtót és ürítse ki magát a bálvány előtt. Akkor inkább megint beteg leszek - felelte a nő, minthogy egy bálványt

ezen a módon tiszteljek". (Sanhedrin 64a.)
Egyszer az ulambeli Sabta bérbe adta a szamarát egy nem-zsidó nőnek. Mikor azután az bement Peór egyik bálványa elé, így szól az hozzá: Várj egy kicsit, míg bemegyek és kijövök. Mikor pedig kijött, akkor meg Sabta mondta neki: Várj te is míg én bemegyek és kijövök. Hát te nem vagy zsidó? - kérdé a nő. Mi közöd hozzá! - Erre bement, kiürítette magát a bálvány előtt s beletörölte magát annak orrába. S íme, a bálvány papjai megdicsérték, hogy még ilyen szépen senki nem tisztelte az ő istenüket". (u. o. 65b.)
"Dávid 100 filiszteusnak előbőrét hozta Saul elé, hogy annak lányát feleségül megkaphassa. Saul ugyan semmire se becsülte ezt, de Dávid erősítette, hogy jó lesz a kutyáknak meg macskáknak". (Sanhedrin l9b.)
A királyok III. Könyve 25. fej. 32. versében olvassuk: »És Dávid mondá Abigáilnak: Áldott Izraelnek Ura Istene, aki ma elém küldött." A Talmud ezt így magyarázza: "Abigail föltakarta a combját s ennek a fénye mellett ment Dávíd 3 mérföldnyire". (Megillah 14b.)
A Sanhedrin 107a. lapján olvassuk, hogy Dávidnak 18 felesége volt és még betegsége idején se mulasztotta el a 18 köteles elhálást. (Ezt a 6. zsoltár 7. versével bizonyítják!)
"Akitófel (Kir. II. 17.) nyolcéves korában nemzett és Bath-Sabe hatéves korában fogant, mert az asszony hamar kifejlődik. (Sanhedrin 68a.)
Izsák rabbi így fejtegette Sámuel II. könyvének 13. fej. 3-15. verseit és azt mondja, hogy az erőszakos közösülés után azért gyűlölte meg Amnon az ő húgát, Támárt, miert annak szeméremtestéből egy szál szőr neki azon bizonyos tagjára csavarodott és eltorlaszolta a vizelő csövet. De hát mit tehetett erről Támár? - Inkább azt állítsd, hogy Támár sodort egy szál szőrt Amnon azon tagjára és bedugta vele a vizelő csövet. - Rabba rabbi azonban azt mondja, hogy Izrael leányainak szépsége azért híres minden nép között mert nekik sem a hónuk alatt, sem a szeméremtestükön nincsen szőr. (Sanhedrin 21a.)
A Sanhedrin l0lb. lapján olvassuk, hogy Nabot a

hímvesszejéből tüzet látott kitörni; Akitófel meg kiütést látott rajta s ezekből mind a ketten azt jósolták maguknak, hogy királyok lesznek.
A 105b. lapon lerántják Bálaámot; kisütik róla. hogy egyik lábára sánta volt, egyik szemére vak volt, a hímvesszejével varázslást űzött s a szamarával hált. A szamara maga a szemébe mondta neki, hogy ő éjjel a felesége.
A 106b. lapon Eliézer rabbi azt mondja, hogy Sitim lakói meztelenen mentek isteneik elé, Jehosua pedig azt mondja, hogy mindenféle pollúciót. kaptak.
"Rahab rabbi mondja, hogy Ákáb király (Kir. III.) hidegvérű volt s ezért Jezabel két igazi k.... képét tétette a kocsijába, hogy azok szemlélésétől Akáb vére forrásba jöjjön". (Sanhedrim 39b.)
A Királyok IV. könyvében (2, l6) említett hős férfiakról azt mondja a Talmud, hogy abban az órában, mikor szükségüket végezték, egész nagy rakást csináltak. Rab Mari mondá: Aki sok ganéjt rak ki. annak altesti baja van." (Szóta 42b.)
A Sanhedrin 92b. lapján olvassuk, hogy amikor Nabukadnezár foglyul vitte a zsidó népet, olyan szép ifjak voltak köztük, hogy látásukra a kald nők folyást kaptak. Mikor ezt elmondták férjeiknek, ezek a királynál panaszt tettek s a király a szép zsidó ifjakat leölette.
"Azon időben, amidőn az istentelen Nebukadnezár király az igazságos Zedekiás királlyal olyan galádul bánt, büntetésül az előbőre háromszáz rőfnyire nőtt meg, úgy, hogy ő mindazokat a királyokat, akik az asztalánál ültek, körülkanyarította vele". (Sabbath 149b.)
A Sanhedrin 103b. lapján olvassuk, hogy Manasszesz lerontotta az oltárt, Amon elégette a törvénykönyvet és bepókhálósította az oltárt, Akáz megengedte az erkölcstelenséget, Manasszesz a nővérével hált, Amon az anyjával hált; mikor ez így szólt hozzá: Találsz te valami élvezetet azon a helyen, ahonnan kijöttél? - a fiú így felelt: Csak azért teszem, hogy az Istent haragítsam. Mikor Joákim jött, ezt mondá: Nekünk nem kell az ő világossága sem, vigye el, van párvajim aranyunk, majd világit az! Joakim király arra a bizonyos tagjára tetováltatta az Úr nevét.

Semuél rabbi mondja: "Miért hasonlíttatnak a. törvény szavai az őzikéhez? (Példabeszédek 5, 19.) Mert miként az őzikének szűk méhszája van s azért a párja előtt mindig egyforma kedves marad, akár-csak az első alkalommal, éppúgy a törvény szavai is az azt tanulónak mindenkor kedvesek"'. (Erubin o3b.) "Zera rabbi mondja: Miért hasonlították Esztert őzikéhez? Azért, mert miként az őzikének szűk méh-szája van s ezért a párja előtt mindig egyforma kedves marad, akárcsak az első alkalommal, éppúgy kedves maradt Eszter is Ahasvérus előtt mindenkor, akárcsak az első alkalommal. (Jóma 22b.) "Ahasvérus lakomája így történt: némelyik vendég azt mondta, hogy a méd nők szépek; mások meg azt mondták, hogy a perzsa nők szépek. Erre Ahasvérus így szólt hozzájuk: Az az edény, akit én használok, se nem méd nő, se nem perzsa, hanem kald nő (Eszter) akarjátok látni? - Igen, felelék, de meztelenül kell megjelennie". {Megillah 12a.) Amikor ugyanis Ahasvérus be akarta mutatni Vasthi szépségét, az nem akart bemenni, megvetvén a részeg király parancsát. A rabbik azt tanítják, hogy szemtelen volt, azért nem jött be; más rabbik azt mondják, hogy Gábriel angyal elment hozzá és farkat csinált neki. Azért haragudott meg a király, mert Vasthi ezt üzente neki: Te még az én nagyapám istállómesterének se vagy a fia, mert az ezer icce bort is meg tudott inni és nem lett részeg, te meg csak egy kicsit iszol és mindjárt bolond vagy... Elvitették Eszter a király kamrájába a tizedik hónapban, vagyis, amikor egyik testnek a másikra gusztusa van. És a király jobban megszereté őt mind a többi asszonyoknál. Ha azt akarta hát úgy ízlett neki, mint egy szűz, ha pedig amazt akarta, hát úgy élvezte, mint egy megejtett nőt. (u. o. az 1. fejezetben.) Később így folytatódik Eszter könyvének magyarázata: "A királyné leesék és színe halványra változván, ellankadt fejét a szolgálóra hajtá". - Rab szerint havi vérzést kapott, Jeremja szerint rájött a székelés. "És történt, hogy, amint a király meglátta Eszter királynét" stb. Jochanan rabbi mondja: Három szolgálattevő angyal szegődött melléje abban órában, az egyik fölegyenesítette a nyakát, a másik a

szerelem fonalát vonta fölébe, a harmadik Ahasvérus jogarát nyújtotta ki, és pedig Jeremja rabbi szerint két ölnyire, mások szerint 12, 16, 24, 60, 200 ölnyire. Rabh szerint Hamannak 30 fia volt, 10 meghalt., tízet fölakasztottak, 10 ajtóról-ajtóra járt koldulni. A rabbik azt mondják, hogy 70 fia koldult; Rami szerint pedig 208 fia volt neki. "És így cselekedjél Mordechajjal". (Mardocháeus.) Haman elmene és a rabbik között találá őt... Várakozott, míg Mordecháj elvégezte az imádságát. Azután így szólt hozzá: Mivel foglalkoztok'? Hát, amíg a templom állt, monda Mordechaj, az volt a szokás, hogy, aki lisztet akart áldozni, hozott egy csomó finom lisztet és ezáltal megtisztult a bűntől. - Akkor hát a ti lisztetek jött, - mondá Hámán - és elnyomta az én tízezer talentumomat. -- Te istentelen, - kiáltá Mordechaj, - hátha a rabszolga javakat vásárol, kié az a rabszolga s kiék az ő javai? - Erre Haman így szólt: Kelj föl, húzd föl ezeket a ruhákat s ülj föl erre a lóra, mert a király akar téged látni! Mordechaj így felelt: Előbb nem tehetem, míg a fürdőbe nem megyek és meg nem nyírom a hajamat, mert nem illik ilyen állapotban királyi ruhákat fölvenni. Eszter elküldte ezalatt embereit és minden fürdőst meg borbélyt elrejtetett. Így tehát maga Haman vitte Mordechajt a fürdőbe, levette a ruháit, hozott egy ollót a lakásáról s levágta Mordechaj haját. Mialatt a haját nyírta, Mordechaj nagyokat sóhajtott. Midőn pedig Haman megkérdezte, hogy miért sóhajt, így felelt Egy férfiú, aki a király előtt tiszteletben állt és méltóságot viselt, most fürdőszolga kénytelen. lenni! -Te gonosz, - viszonzá Haman, hát te nem voltál egykor borbély Kepliar-Karzombant (Krijamos). Mi azt tanultuk: Haman 22 évig volt borbély Karzomban, - felelt Mordechaj. - Mikor aztán a haját lenyírta, ráadta a ruhákat és így szólt:

Ülj erre a lóra és lovagolj! - Én nem birok, felelte Mordechaj, elgyöngültem a böjtölésben. Erre Haman leguggolt, Mordechaj pedig fölhágott a hátára. hogy a lóra üljön, de közbe jól megrúgta Hamant. Mikor abba az utcába értek, amelyben Haman lakott, ennek a leánya kinézett az erkélyről s abban a hiedelemben, hogy a lovon ülő az atyja, s a lovat vezető Mordechaj,

fogott egy fazekat s az apja fejéhez vágta. Mikor azonban meglátta, hogy az az apja volt, leugrott az erkélyről és meghala. "És a király haragja megnyugodott" - mondja tovább Eszter könyve. Lement ugyanis a kertbe s ott szolgálattevő angyalokat talált, akik férfiak képében jelentek meg neki s kitépték a kert fáit, mondván, hogy ezt Haman parancsolta nekik. Abahu rabbi azt mondja, hogy egy szolgálattevő ráütött a király szájára".
"Jizchak rabbi monda: Ha az ember csak annyit mond: "Rachab, Rachab, rögtön pollúciót kap. (Rachab ugyanis ritka szépség volt. Taanith 5b. Ugyanez áll a Megillah l5a. lapján.) "A rabbik tanítják: Rachab a neve által paráználkodott, Abigail a gondolata által, Michol a tekintete által". (U. o. l5a.)
Raba rabbi tanítá: "A mandragórák illatoznak, kapuinkban mindenféle almák". (Énekek Éneke 7.) A mandragórák (szerelemalmák, termékenyítő gyümölcsök) Izrael ifjait jelentik, akik még nem kóstolták meg a bűnt, a kapuban levő almák pedig Izrael leányait, akik kapuikat, azaz szeméremtestüket, férjeik számára zárva tartják. (Erubin 21b.)

**A bölcsek nagy tettei.**

"Egyszer egy nagy férfiú jött Semuél rabbihoz és vitatkozott vele. A rabbi végre így szólt: Hogy hívnak téged? Kama (szarv) felelé a vendég. - Hát akkor nőjön egy szarv a szemedbe! Azután a házába vezette őt és különféle hashajtó ételekkel és italokkal traktálta meg, de az árnyékszéket nem mutatta meg neki. Mikor aztán az már tele volt, megátkozta Semnél rabbit". (Sabbath 108a.)
"Négyen jutottak be a Paradicsomba: Ben-Azoj, Ben-Zoma, Acher és Akiba rabbi. Ben-Zomától egyszer azt kérdezték, hogy szabad-e egy kutyát körülmetélni? Erre így felelt: A ti országotokban ne tegyetek ilyet. Máskor meg ezt kérdezték tőle: Szabad-e egy főpapnak egy teherbe esett. hajadont elvenni? Erre így felelt: Semuel rabbi mondotta: Én sok szűzzel bírok közösülni vér nélkül. De azt is mondotta, hogy

minden közösülő, akinek magva nem úgy lő, mint egy nyíl, nem képes termékenyíteni. Hát lehetséges, hogy ő azelőtt olyan volt, mint a kilőtt nyíl, Acher pedig bujálkodásra adta magát s egy szajhát találván, felszólította azt. Az pedig így szóla: Nem Elisa vagy te, akinek a neve egész világon ismeretes? Erre Acher egy retket húzott ki a földből (szombat lévén) és azt adta a nőnek. Az pedig most így szólt: "Ez Acher!" (Hagiga 14b, 15a.)
"Egy herélt egyszer így szólt a kopasz Jehosuához: Mennyire van ide Kopaszváros? Ő pedig így felelt: Amennyire Heréltváros. A herélt így folytatta: A kopasz juh csak egy miniát ér. Jehosua felelé:
Egy olyan bárány, amelynek kivették a tojásait, csak nyolc susba kerül. Most a herélt meglátta, hogy Jehosuának nincs a lábán cipő s így szólt: Lovon nyargal a király, szamáron a szabad ember; aki lábán hordja a cipőjét, az rendes ember, de akinek sem ez, sem az nincsen, annál még elázott vagy eltemetett ember is többet ér. - Te herélt! te herélt! - szóla Jehosua, te nekem három dolgot mondtál, hallj hát én tőlem is hármat: Az arcnak ékessége a szakáll, a szívnek öröme az asszony, az Örökkévalónak ajándéka a gyerekek; dicsértessék az Isten, aki tőled mindezt a három jót megtagadta. - Te kitűnő kopaszfej! - szólt a herélt. - Te tojástól megfosztott birka! - felelé Jehosua. - Ismael rabbi mondá: A tanultaknak annál inkább növekszik a bölcsesség, minél öregebbek lesznek, a műveletleneknél pedig annál inkább növekszik a butaság. Az öreg a kis dombokat nagy hegyeknek nézi, az úton nyugtalan lesz a szíve, a feje megőszül, a hátsórészét nehezen cipeli s a nemi ösztön szétfoszlik. Kahana rabbi egyszer Rab rabbi előtt idézte a Prédikátor 12., 5. szavait és így sóhajtott fel: Nálad is elmúlt, már a nemi ösztön! Rab erre így felelt: Az asszony egy ganéjzsák, a szája tele vérrel és mégis mindnyájan szaladunk utána!" (Sabbath 152a.)
"Gidel rabbinak az volt a szokása, hogy elment a fürdő kabinjába, ott leült s a bemenőknek magyarázgatta, hogy miként kell fürdeni. Egyszer ezért a rabbik megszólították: Nem fél az úr a szenvedélyektől? Ő azonban így felelt: Előttem az

asszonyok csak olyanok, mint a fehér libák. Jochanan rabbinak ugyanez volt a szokása. Ő pedig ezt mondá: Hogyha Izrael leányai kijönnek a vízből, hadd nézzenek én reám, hogy olyan szép gyerekeket kapjanak, mint aminő én vagyok". (Berakhoth 20a.)
A Baba mezia 85a. lapján olvassuk, hogy Rabbi rabbi az Eleázár és Tarpon rabbik szülővárosában megtalálta azoknak hátrahagyott k ... áit, akik nyolcnak is bérbe adták magukat.
A Bába mezia 84a. lapján olvassuk, hogy Jismael és Eleázár rabbik összetalálkoztak, olyan nagy hasuk volt, hogy egy pár borjú elmehetett köztük a hasuk alatt, anélkül, hogy a lábaikat érintette volna. Ezért egyszer egy zsidó "matróna" ezt a megjegyzést tette rájuk: A ti gyermekeitek sem tőletek vannak, mert ilyen nagy hassal lehetetlen a közösülést végrehajtani! A bölcs rabbik azonban így replikáztak: A mi feleségeinknek még nagyobb hasuk van! Sőt! Némelyek azt vélik, hogy azt kellett volna nekik felelniük, hogy a nemzőszervben van a férfierő, tehát a közösülés nagy hassal is lehetséges. Jochanan rabbi azt mondja, hogy Jismaél rabbinak a nemzőszerve olyan nagy volt, mint kilenc káb (zsidó mérték) hosszúságú tömlő. Papa rabbi pedig azt mondja. hogy Jochanan rabbié öt káb hosszú vala; némelyek ismét három kábra teszik s Papa rabbiéról azt mondják, hogy akkora volt, mint egy harpániai kosár.

Azt hisszük, hogy ennyi undokság idézése után fölösleges szót vesztegetnünk annak bizonyítására, hogy a Talmud a világ legocsmányabb műve.
Az "Egyenlőség'" című zsidó lap holmi "Gyöngyszemeket" közöl a Talmudból, persze csak a jámborabb passzusokból. Sokkal jobban tennék, hogyha ezeket a "Gyöngyszemeket' közölnék abban a rovatban, mert akkor bizonyára sokkal többen olvasnák az "Egyenlőség"-et.

-- második rész ---